

Nr. 26(266)
Anul IX
2 Iulie 1960

BUCURIE

Fotografie de
E. IAROVICI

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

6062 JV

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

reprezentanții partidelor comuniste și muncitorești frățești, împreună cu conducătorii partidului nostru, la încheierea lucrărilor Congresului al III-lea al P.M.R.

Pe zi ce trece se dezvoltă și se întărește tot mai mult marea comunitate a țărilor socialiste. Lagărul socialist se găsește în deplină înflorire a forțelor sale. El exercită o influență uriașă și mereu crescândă asupra întregului mers al dezvoltării omenirii. Succesele Uniunii Sovietice și ale țărilor de democrație populară însuflețesc clasa muncitoare și pe toți oamenii muncii din țările capitaliste la lupta împotriva ofensivelor exploatarelor contra intereselor lor vitale, la lupta pentru pace și socialism.

Participanții la consfătuire declară că partidele comuniste și muncitorești vor întări și pe viitor coeziunea țărilor sistemului mondial socialist și vor apăra cu lumina ochilor unitatea lor în lupta pentru pace și securitatea tuturor popoarelor, pentru triumful marilor cauze a marxism-leninismului.

(Din Comunicatul cu privire la întâlnirea reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești din țările socialiste).

Tovarășii Nikita Sergheevici Hrușciov și Gheorghe Gheorghiu-Dej în tribună, în timpul mitingului oamenilor muncii din Capitală, organizat cu prilejul încheierii lucrărilor celui de-al III-lea Congres al Partidului Muncitoresc Român.

Un aspect de la tribuna centrală în timpul marelui miting al oamenilor muncii din Capitală.

Oamenii muncii prezenți pe stadionul „23 August” au ovaționat îndelung pentru Partidul Muncitoresc Român, pentru Comitetul său Central în frunte cu tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej. Ei au salutat cu căldură pe reprezentanții partidelor frățesti.

Tovarășii Gheorghe Gheorghiu-Dej și Nikita Sergheevici Hrușciov rostindu-și cuvântările la mitingul oamenilor muncii din Capitală.

Am ajuns astăzi pe culmea de pe care se văd perspectivele luminoase ale victoriei depline a socialismului, datorită faptului că avem un conducător încercat — partidul comunistilor, care pășește neabătut pe calea luminată de învățătura marxist-leninistă.

(Din cuvântarea tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej la marele miting al oamenilor muncii din Capitală).

...Lupta poporului român pentru dezvoltarea economiei sale naționale, pentru pace și socialism este o parte integrantă a eforturilor comune ale întregului lagăr socialist, ale întregii mișcări muncitorești internaționale.

(Din cuvântarea tovarășului Nikita Sergheevici Hrușciov la marele miting al oamenilor muncii din Capitală).

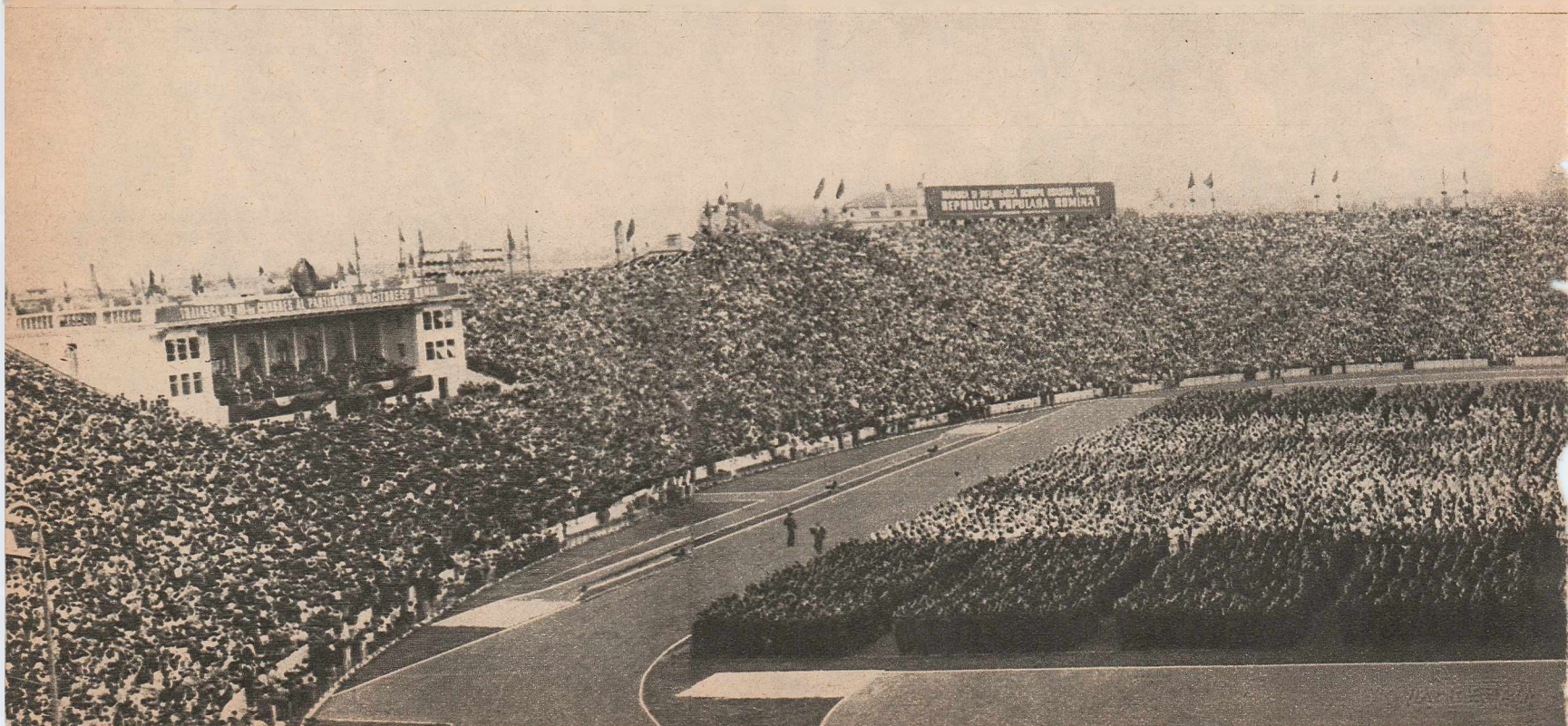
Pășim într-o etapă nouă de dezvoltare, care deschide poporului nostru perspectiva luminoasă a victoriei depline a socialismului și trecerii treptate la comunism — cauză pentru care au luptat și s-au jertfit cei mai buni fii ai clasei muncitoare și ai întregului popor român.

Ferm convins că partidul nostru, strâns unit în jurul Comitetului Central, își va îndeplini cu cinste misiunea de organizator și conducător al întregului popor în opera istorică de desăvârșire a construirii socialismului în țara noastră, Congresul cheamă toate organizațiile de partid, pe toți membrii și candidații de partid, să înfăptuiască măsurile politice și organizatorice pentru realizarea programului de dezvoltare economică și culturală a țării, de ridicare a bunăstării și prosperității poporului.

Cel de-al III-lea Congres al Partidului Muncitoresc Român își exprimă convingerea că întregul popor, unit sub gloriosul steag al încercatului nostru partid, va porni cu elan patriotic și puteri inecitate la înfăptuirea mărețelor sarcini stabilite de Congres și va obține noi victorii în construcția socialistă.

Poporul nostru își va aduce astfel contribuția la victoria sistemului mondial socialist în întrecerea pașnică cu capitalismul, la izbînda forțelor păcii.

(Din Rezoluția Congresului al III-lea al Partidului Muncitoresc Român).

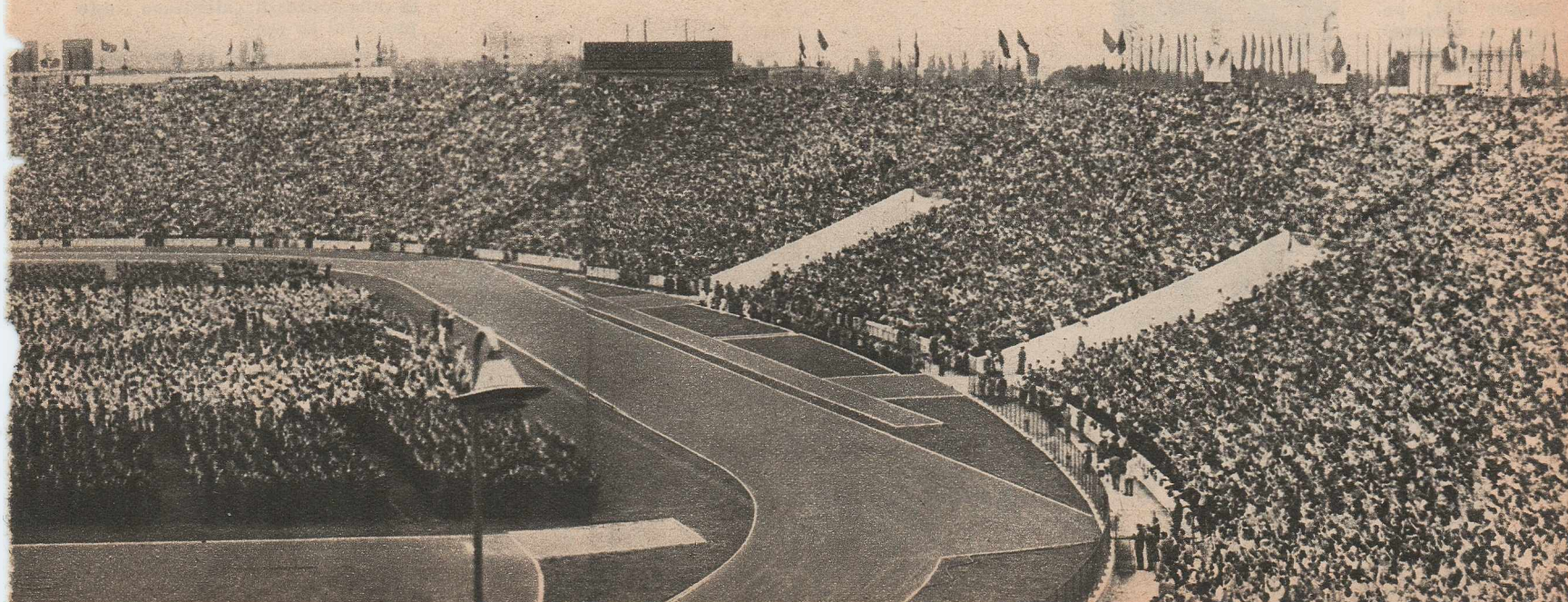

Aeroportul Băneasa. Aspecte de la plecarea delegației P.C.U.S., în frunte cu tovarășul N. S. Hrușciov, care a participat la cel de-al III-lea Congres al P.M.R.

Stadionul „23 August” în timpul marelui miting.

CĂRBUNE FĂRĂ ȘIST VIZIBIL...

— Însemnări din lupta pentru calitatea cărbunelui —

de F. URSEANU

Fotografiile autorului

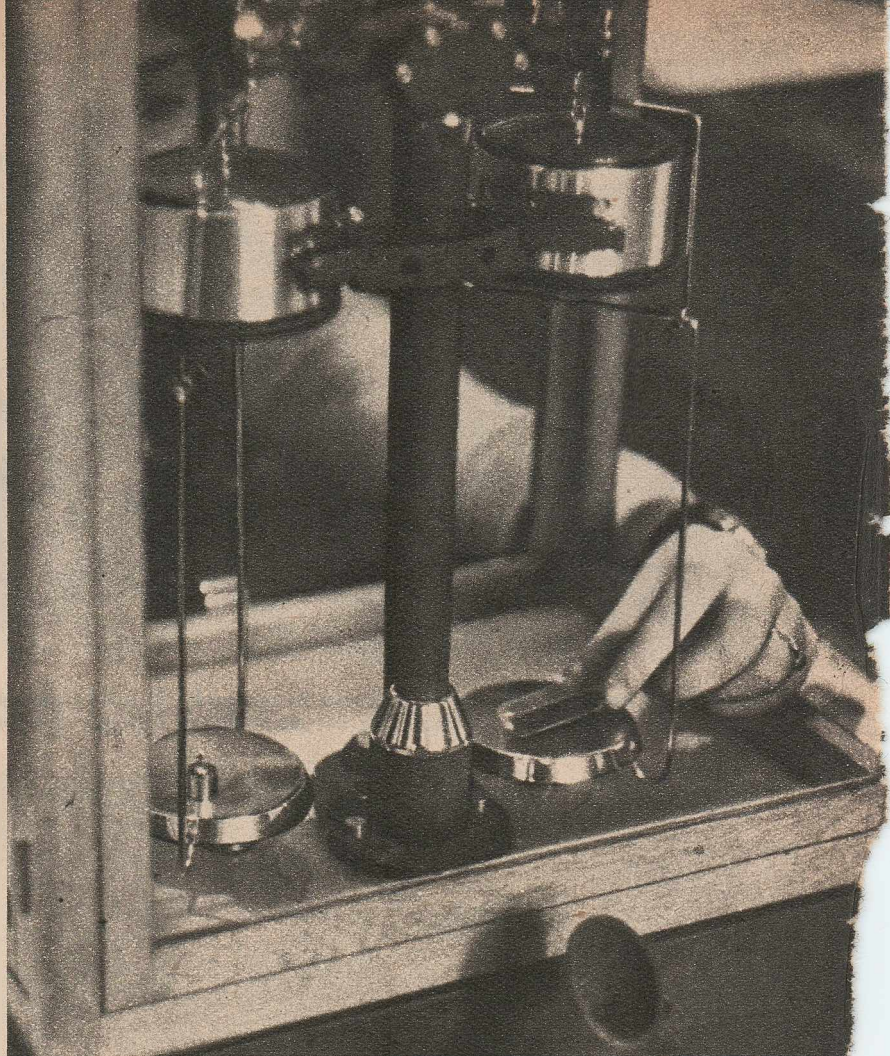
De la Petrila în jos Jiul își schimbă brusc culoarea: devine un torent de cerneală. Aceasta, desigur, după ce spală cărbunele de la poalele Parîngului. Apa din ce în ce mai neagră a Jiului pare un simplu amănunt — pitoresc dacă vreți — în decorul ținutului din jurul Petroșanilor. În realitate însă, negrul de antracit al apei care coboară vijeliosă din munți are o semnificație: subliniază prin culoare, într-o anumită măsură, activitatea bazinului carbonifer din Valea Jiului. A locului de unde zi și noapte pleacă cărbunele atât de prețios termocentralelor, siderurgiei, locomotivelor cu aburi, industriei chimice și farmaceutice. Expedit, desigur, numai după ce la Petrila, pe malul Jiului, a fost trecut prin ciur, spălat, curățat și purificat de ingrediente într-o mare și bine utilată spălătorie pentru cărbuni a Combinatului carbonifer.

Reușesc oare harnicii mineri din Valea Jiului să furnizeze cărbune pe măsura posibilităților lor? Răspunsul exact nu-l căutați în indicațiile de culoare ale involburatelelor ape ale Jiului. Aceste indicații devin subit... platonice atunci când intervin cifrele. În primul trimestru al anului, dar mai ales în cel de-al doilea, întâmpinând Congresul al III-lea al P.M.R., colectivele miniere din Valea Jiului, de la Petrila, Lupeni, Lonea, Aninoasa,

Vulcan și Uricani au obținut succese de seamă în îndeplinirea sarcinilor lor în ceea ce privește cantitatea extrasă. Care-i însă situația celui de-al doilea indice de producție de mare însemnătate în întrecerea socialistă — calitatea? Despre unele aspecte ale acestei probleme, vorbim mai jos. Exploatarea minieră Lupeni — alăturându-se altor 18 întreprinderi fruntașe care au lansat chemarea la întrecere socialistă în cinstea celui de-al III-lea Congres al P.M.R. către muncitorii, maiștrii, tehnicienii și inginerii din toate întreprinderile. — și-a luat angajamentul, printre altele, de a lupta pentru îmbunătățirea cărbunilor bruți.

Nu tot ce-i negru e cărbune!

... Așa este — și acest lucru îl cunoaște orice miner. Adică nu orice rocă de culoare neagră poate fi socotită cărbune și predată ca atare. Așa cum s-a constatat la începutul anului în unele mine din Valea Jiului. Mai întâi de toate, de unde provine piatra — găsită uneori în cantitate mare — în cărbunele extras? În afară de substanțele combustibile, cărbunele conține o serie de substanțe minerale care prin ardere dau o anumită cantitate de cenușă. Acest balast, vrînd-nevrînd, minerul trebuie să-l... accepte. N-are încotro, întrucît substanțele minerale provin din însuși corpul plantelor care au stat la baza zăcămintului. Cu ceea

Acesta-i gramul de cărbune care în laborator reprezintă calitativ producția pe o zi a unei mine.

ce nu se împacă însă minerul de fel și de altă categorie de balast. Este vorba de o substanță străină de constituția cărbunelui: intercalația de rocă, piatră, stîncă, adică sterilul, care este „pușcat” de miner o dată cu cărbunele. Ei bine, acest șist — șist vizibil, cum se numește el în limbaj de specialitate — dacă este amestecat cu cărbunele scade calitatea acestuia.

Ce se întâmplă cînd piatra sterilă se strecoară dincolo de „furcile caudine” ale controlului? Balastul luat drept cărbune se plimbă prin țară împreună cu producția curată a minei, încurcă lucrurile în diverse locuri și, în ultimă instanță, se

transformă în cenușă fără să aducă combustivitatea scontată.

Gramul care... vorbește

La buna calitate a cărbunelui contribuie minerii, desigur, dar și chimiștii. Nu în inima minei, ci în laborator. Ajuns aici, un singur gram de cărbune analizat reprezintă calitatea producției pe o zi a unei mine. Un singur gram? Exact! Gramul acesta vorbește pentru mii de tone; gramul dă certificatul de calitate al unui întreg transport de cărbune; sintetizează exact procentul de balast al producției respective — într-un cuvînt: reflectă scăderea sau creșterea prețului de cost al transportului respectiv. Și, în plus, sesizează: „atențiune, crește procentul de șist!”

Așadar, e vorba de un gram. Pentru a ajunge la el trebuie să parcurgi un drum lung. L-am urmărit în laboratorul Combinatului carbonifer din Petrila. De 48 de ori în 24 de ore, adică exact la fiecare 30 de minute, cite două găleți de cărbune a câte 15 kilograme trec de pe banda de transport în instalațiile de control calitativ; trec prin fel de fel de ciururi, de la unul cu ochiul cit o alună pînă la sita cu 900 de ochiuri pe centimetru pătrat, trec prin concasoare și apoi pe sub valțurile unei mori. Și astfel, praful de cărbune, mai fin decît cea mai fină pulbere, amestecat de nenumărate ori, ajunge în cele din urmă pe fundul unei sticleuțe. Acum începe adevărata analiză: un gram din pulberea aceasta se coace și se răscoace la 850 de grade Celsius, pînă ce căr-

Ținărul miner Ștefan Boca de la mina Lonea I vă prezintă succesul brigăzii 431, pe care o conduce: Zero tone șist vizibil.

bunele arde complet. Cenușa rămasă, scăzută din gramul de praf de cărbune „pus la copt”, reprezintă proporțional șistul din întregul transport.

Alo... Alo... Lonea!

O convorbire telefonică: la un cap al firului, laboratorul Petrila. La celălalt, directorul minelor Lonea, inginerul Gheorghe Feier.

— Cenușa mărită cu două „procente” — comunică îngrijorat inginerul chimist Kelemen Tiberiu, șeful laboratorului. Transportul — spune el — intră în „preparație” cu mult șist vizibil!

— Imposibil! — se aude de la celălalt capăt al firului. Lonea nu dă șist în loc de cărbune... De două luni n-am avut steril peste procentul tolerat!... Pentru ce am primit oare bonificația de zece mii de lei? Nu pentru calitate?

— Nu, nu se poate — a adăugat, la același telefon, și tovarășul Emil Niculescu, secretarul comitetului de partid al minelor Lonea. Venim să ne convingem!

— Pofțiți!

... După mai puțin de o oră de la convorbirea telefonică și secretarul de partid, și directorul s-au

convorbire telefonică. Ea a avut loc după 25 de zile de la întâmplarea de mai sus.

— Alo... alo... Lonea! Stați bine, tovarăși; azi cenușa a scăzut sub toleranța admisă. Înainte, tot așa! Noroc bun!

Misiva venise pe fir de la laboratorul din Petrila. Minerii, secretarul de partid erau fericiți...

... După o vreme autorul acestor însemnări a fost la mina Lonea I. Nu departe de intrarea în subteran am văzut, concretizate în cifre, scrise cu tibișir alb pe avizierul minei, succesele din acea zi ale minerilor. Dar nici o cifră nu era mai mare de zero. Un zero care reprezintă cantitatea șistului vizibil (al pietrei) strecurat în cărbunele extras. „Zero tone șist vizibil” a dat în acea zi brigada 431 condusă de tînărul miner Ștefan Boca; „zero tone șist vizibil” a dat brigada 531 condusă de Ion Fășcălău, brigada 505 a lui Klement Băluț și întregul sector V, condus de inginerul Marian. „Zero tone șist vizibil” a dat și brigada 133 a lui Ștefan Toacă, minerul care, cu numai o lună în urmă, învinuit de supraproducție de... șist, ridicase neputincios din umeri.

Cițiva dintre cei 21 de ortaci ai comunistului Ion Compodî (mijloc) de la Mina fineretului (Lonea II) — mineri care s-au angajat să nu dea nici un vagonet cu surplus de steril.

convins: vagoanele de cărbune expediate de la una din minele din Lonea la stația de spălare din Petrila aveau șist... supranormativ.

Faptul acesta s-a petrecut însă demult: la 17 februarie. Din ziua aceea, la minele Lonea s-a deschis o campanie aprigă împotriva sterilului. Un război declanșat împotriva bucăților de rocă strecurate în cărbune, acțiune condusă de comitetul de partid, de director, de tovarășul Iosif Vecon, președintele comitetului de întreprindere, și intens sprijinită de mineri, de ingineri, de cei care conduc vagoanele în mine, de cei care dirijează aceleași vagoane la suprafață și chiar de frînării care însoțesc vagoanele cu cărbune de la minele Lonea și pînă la Petrila...

Pentru prima oară

Primele rezultate ale acestei bătălii pentru calitatea cărbunelui? În loc de răspuns vă redăm o nouă

OASPEȚI DE PESTE HOTARE

● Unul din spectacolele date săptămîna trecută de colectivul Teatrului Național bucureștean cu piesa „Poveste din Irkutsk” s-a desfășurat într-o atmosferă festivă și plină de emoție pentru actorii noștri: se afla în sală autorul piesei, binecunoscutul dramaturg sovietic A.N. Arbuzov. Invitat de Uniunea scriitorilor din R.P.R. și de Teatrul Național, A. N. Arbuzov ne vizitează țara, avînd astfel posibilitatea de a-și vedea piesele jucate de actorii noștri și primite de publicul nostru cu atîta căldură.

Fotoreporterul nostru l-a surprins într-o discuție cu artistul emerit Radu Beligan, regizorul spectacolului bucureștean.

● În primele zile ale lunii iulie, iubitorii de teatru vor avea posibilitatea de a cunoaște un strălucit colectiv teatral sovietic, cel al Teatrului Academic de Stat „E. Vahtangov” din Moscova. Vor fi prezentate două spectacole: „Poveste din Irkutsk” de A.N. Arbuzov și „Micile tragedii” de Pușkin, ambele în regia lui E. Simonov (citiți în pagina 18 articolul „Teatrul „E. Vahtangov” în București”).

● Pentru amatorii de muzică ușoară o veste plăcută: după orchestra lui Karel Vlach, o nouă formație cehoslovacă de același gen ne vizitează țara. Este vorba de orchestra de muzică ușoară „Kucera” (în fotografie) care, sub conducerea muzicală a lui Vaclav Kucera și avînd ca soliști pe Marta Kucerova, Bohumil Zeman și Frantisek Friederich, va da o serie de concerte în prima jumătate a lunii iulie.

● Între 7 și 13 iulie, cunoscutul „Piccolo Teatro” din Milano, condus de Paolo Grassi și Giorgio Strehler, va da la noi un ciclu de spectacole cu piesa „Slugă la doi stăpîni” de Carlo Goldoni.

Inițiat în 1947 la Milano, acest teatru și-a propus de la început să stabilească o legătură mai strînsă cu publicul, interesînd la această artă marile mase populare.

Dorînd să facă cunoscut în lume teatrul italian, „Piccolo Teatro” a întreprins în cei 13 ani de activitate numeroase turnee prin țările lumii.

Renumele și activitatea acestui teatru fiind cunoscute, spectacolele anunțate sînt așteptate cu viu interes.

Șerban Nedelcu: „Drum deschis”

În librării se află noul roman al lui Șerban Nedelcu, intitulat „Drum deschis”. Cu acest volum scriitorul încheie trilogia sa în care și-a propus să oglindească viața și dezvoltarea sa-

tului românesc din ultimele două decenii, pînă la transformarea lui într-o puternică unitate socialistă. În primele două romane „Pe marginea Dunării” și „Furtuna stîrnește valurile”, personajele principale trăiau momente de intensă încordare socială, angrenate în acțiuni dramatice, hotărîtoare. Acum, în ultima parte a trilogiei, îl aflăm pe comunistul Ion Damian președinte al unei gospodării agricole colective fruntașe și milionare. Și ceilalți eroi au suferit prefaceri adînci. Oamenii și-au lepădat mentalitatea învechită de posesori mizeri ai peticului de pămînt și au devenit proprietari ai unei întinse gospodării înfloritoare. Schimbările sînt fundamentale: nivelul de viață material și cultural al țărănilor din Ștefănești a crescut considerabil.

Fără îndoială că într-un roman nu atrage atenția numai ceea ce devin oamenii după douăzeci de ani, și anume că sărăciani de ieri — Ion Damian, Lisaveta, Ilie Pașol, Petre Dăianu, Florican Tarabegea ș.a. — au ajuns să trăiască omeneste, ci și modul cum s-a petrecut această transformare revoluționară. Meritul autorului, bun cunoscător al lumii noastre rurale, constă în profunzimea analizei, în capacitatea de a dezvălui modul cum eroii cărților sale evoluează datorită transformării relațiilor economice și sociale, cum aceștia, schimbându-și condițiile de viață, se transformă și pe ei înșiși. Dar și în noile condiții se

mai petrec mici drame, mai au loc conflicte. Interesantă în acest sens este criza sufletească prin care trece comunistul Ion Damian. Îndrăgostindu-se de ușuratică profesoară Mira Petrescu, el își părăsește soția și copiii și chiar începe să neglijeze și treburile gospodăriei. Prilej pentru dușma-

nii înrăiți, ca Bîrlogeanu, sau pentru carieristul Iulian Trandafir să tragă sforile. Cititorul urmărește frămîntările lui Damian, dar nu-i scuză pornirile. Nu ajunge însă să-l disprețuiască. Iar pînă la urmă fluviul larg și limpede al vieții colectiviștilor îl readuce pe erou în mijlocul lor.

„Drum deschis” îl recomandă pe Șerban Nedelcu — mai accentuat decît în volumele precedente — ca un prozator autentic, cunoscător lucid și plin de dragoste al vieții satelor noastre pornite pe drumul marilor înfloriri.

Asztalos István: „Omenie”

O parte din activitatea nuvelistică a regretatului scriitor Asztalos István e înmănușată în volumul „Omenie”, tipărit în traducerea atentă și expresivă a lui Ion Urcau.

Cele 10 lucrări sînt măturii nedezmîțite ale unei puternice forțe creatoare prea de timpuriu relezate și care în decursul unui singur deceniu a îmbogățit literatura noastră nouă cu opere durabile. Este greu într-o notă restrînsă să prezinti problematica acestui volum scris într-o modalitate originală, în acel limbaj succulent colorat și în același timp precis, propriu lui Asztalos István.

Bucata de bază a volumului este ampla nuvelă „Vîntul nu se stîrnește din senin” (am cunoscut o primă ediție

a acestei excelente lucrări încă în anul 1950). Povestea cuceririi demnității umane și a puterii politice într-un sat ardelenesc este dramatică și redată într-o tonalitate corespunzătoare. În Bákó Straja, Pavel Todoran ș.a. autorul a fixat în culori vii cîteva figuri de oameni ai zilelor noastre, crescuți la marea școală a partidului. „Dar, zău — spune spre sfîrșitul cărții Bákó Straja — de tare multe mi-am dat seama. Omul îi orfan fără partid, parcă ar fi fără mamă”.

Interesante prin modul divers de abordare a temelor realității sînt și schițele „La cuvîntul și tovarășul Antal”, „Omenie”, „Bătrînețe înfrumusețată”, „Omul voioșiei” etc.

Violeta Zamfirescu: „Ceasul de slavă”

Apariția celui de-al treilea volum de versuri al Violetei Zamfirescu trebuie primită ca un semn de rodnicie creatoare a tinerei scriitoare. Dar volumul „Ceasul de slavă”, recent tipărit la E.S.P.L.A., dezvăluie nu numai deprinderea meșteșugului poetic (expresia e mai îngrijită, strofele se organizează mult mai firesc, ideea artistică se oferă cu claritate), dar și o reliefare pregnantă a profilului artistic al tinerei autoare.

Lirica Violetei Zamfirescu e melodioasă și gravă, ușor filozofică, încercînd să răspundă problemelor omului muncii. Autoarea e preocupată intens de a-și înscrie versul sub steagul luptei

partidului („Doar Lenin la Razliv”, „Tinerete” etc.). Ideea contopirii poetului cu poporul e redată cu o forță de sugestie deosebită:

„Ca apa hoinăresc pe-al meu pămînt/ Cu toate vietățile cuvînt./ Lumina țării-n cîntec o adun./ Și inima în slujba ei o pun./ Nu mai sînt eu, în alții mă-nfirip./ Și mă privesc cum aidoma la chip./ Pe-o culme ar, sau grîiele plivesc./ Sau la cuptor oțeluri retopesc./ Mă risipesc în toate ca un vînt./ Adesea mă întreb dacă nu sînt/ Mulțimea care trece pe șosea./ În sufletu-mi nu se frămîntă ea?”

Violeta Zamfirescu încearcă cu succes și formula suitei de poezii, în genul unui amplu poem, pe o temă anumită, și, cu toate că nu-i ferită uneori de facilități, reușește în linii precise să definească tablouri largi inspirate din transformările revoluționare ale țării („Dobrogea”, „Simfonie pe Dunăre”).

Alfred MARGUL-SPERBER

ADEVĂRATA OMENIE

Cînd nu erai, erau nevoi și-amar,
Gonea al morții negru armăsar...

Un somn adînc era stăpîn și domn,
Părea și omul toropit de somn.

Dar te-ai născut cînd omul s-a trezit,
Și ochiul treaz pe veci i-ai dăruit.

L-ai dus spre culmi, și-ai stat cu el să-i spui
Cum să dezlege cartea vremii lui,

Cum prin unire, pururi neclintit,
Va fi la fel ca stîncă de granit,

Cum să-ndrăgească razele ce curg,
Urînd pe cei ce-n lume vor amurg!

Partidul meu! Ești pentru noi un scut,
Pentru vrăjmași ești paloșul temut.

Ești pentru noi... Dar oare vorba mea,
Ce simt acum, să-ți spună ar putea?

Ești gîndul nostru, glasul cristalin,
Un vis pornit spre vremile ce vin.

Ești caldă deșteptare-a-ntregii firi,
Un zbor ce nu cunoaște prăbușiri.

Cum am putea, Partid, să-ți mulțumim
Decît uniți și înfrățiți să fim,

Dorindu-i celui ce-i cu noi în rînd
Tot ce dorim adeseori visînd,

Și ție dăruindu-ți toți, apoi,
Tot ce-i mai bun și-i mai curat în noi,

Urcînd mereu în slavă și-n țării
Un imn Adevăratei Omenii!

În romînește de M. DJENTEMIROV

Soarta unei cărți

De curînd, poetul georgian Gheorghî Leonidze și-a sărbătorit cea de-a 60-a aniversare a nașterii. Cu acest prilej presa din Tbilisi a publicat, între altele, următorul episod din soarta unei cărți a poetului.

Un poem al lui Leonidze, destinat apărătorilor Leningradului, fusese tradus în limba rusă de N. Tihonov și se afla sub tipar cînd, în zilele blocadei, o bombă a fasciștilor căzu asupra tipografiei, distrugînd aproape întreaga ediție tipărită. Doar

cîteva exemplare au putut fi salvate și trimise pe front.

După război, Tihonov a descoperit un exemplar dintre acestea și l-a trimis lui Leonidze, cu următoarea dedicație: „Exemplarele acestei cărți se pot număra pe degete, dar ele au fost citite în tranșeele Leningradului, ceea ce constituie în sine un poem... Nici nu-ți poți da seama că în felul acesta și tu ai apărut Leningradul”.

Cartea se află în biblioteca personală a lui Leonidze.

Actualități literare de peste hotare

● O cîndătenie a literaturii indiene pînă în 1949, la eliberarea țării, consta în faptul că nu au existat cărți pentru copii, deși se știe în genere că India este o țară a poveștilor. Acestea circulau pînă acum zece ani numai oral. În ultima vreme s-a înființat o editură de literatură pentru copii, care tipărește cărți, în tiraje apreciabile, prevăzute cu multe ilustrații. Din păcate, însă, deocamdată de aceste cărți nu se pot bucura majoritatea copiilor, din cauza costului lor.

● Werner Eggerath, fostul ambasador al R.D.G. în țara noastră,

este și un apreciat scriitor, autor a cinci romane. Editura „Diets” din Berlin a pus de curînd sub tipar un nou volum al lui Eggerath, de astă dată o culegere de reportaje din România, intitulată „Călătorie în Delta Dunării”.

● La Paris au apărut două cărți avînd ca temă lupta patrioților francezi împotriva naziștilor, în timpul războiului. Prima este „Un condamnat a evadat” de A. Devigny, iar cea de-a doua, „Le père tranquille” (Un tată liniștit), de Noël-Noël. Ambele romane au fost ecranizate anii trecuți.

LA GRANIȚA DINTRE

LUMINĂ

Renăscut din ruine. Phenianul este astăzi mai plin de viață ca oricând.

Acum zece ani, o cucuvaie născută la Pentagon a adus moartea la paralela 38. Acum zece ani, un strigoi coborât din barbarie, pe nume Li Sîn Man, uns de imperialismul american președinte al Coreei de Sud, a trecut granița la paralela 38 ca să împrăstie bezna și în partea de nord a Țării Dimineților Liniștite.

Se împlinesc, așadar, zece ani de la odioasa agresiune împotriva R.P.D. Coreene.

Invadatorii americani și mercenarii lor sud-coreeni au avut prescrisă rețeta operațiilor militare după calculul generalilor de la Pentagon. Imperialiștii americani au poruncit trupelor invadatoare să atace însăși inima R.P.D. Coreene. Vă amintiți? În vremea aceea Phenianul avea 400.000 de locuitori. S-a ordonat: pentru fiecare locuitor, pentru fiecare suflet — o bombă și ceva. De ce? Pentru ca să fie o moarte sigură, fără nici un procent de probabilitate a vieții. Capitala R.P.D. Coreene a fost transformată, pe toate dimensiunile, în mormane de moloz și cenușă. Știți de ce? Pentru că în partea asta a planetei, imperialismul american voia să dea întregii lumi o lecție-model de „eliberare”. Pentru că în partea aceasta pămînteană Pentagonul voia să dea Coreei de Nord libertatea cînelui legat în lanț.

Actul acesta a fost înregistrat de istorie nu ca un simplu document anacronic al evului nostru, ci ca o mișlească crimă a barbariei.

Agresorii au crezut că astfel vor zdrobi inima acestei țări. Socoteala lor a dat însă greș. La foarte puțină vreme, inima Țării Dimineților Liniștite a început să zvîcnească și mai puternic ca înainte, în ritmul tinereții și al sănătății. Datorită elanului nestăvilit al oamenilor muncii din R.P.D. Coreeană și ajutorului frătesc al Uniunii Sovietice și celorlalte țări socialiste, Phenianul și toată Coreea de Nord au început să renască asemenea păsării Phoenix. La nord de paralela 38, în Republica Populară Democrată Coreeană, viața a început să tresalte în marile acorduri ale construcției socialiste.

Trăiește și lucrează în țara aceasta de viteji un partid al comunistilor: Partidul Muncii. Trăiesc și muncesc în țara aceasta oameni care și-au mutat eroismul de pe cîmpul de bătălie în halele fabricilor, pentru ca industria să sporească din plin în belșug și tinerețe. Trăiesc și muncesc în țara aceasta țărani, pentru care orezul pe săturate nu mai e de mult un ideal; muncitorii care nu mai poartă cătușele înrobirii; intelectualii ale căror forțe creatoare sînt închinete poporului. Dar să ne slujim de fapte. În perioada de după război producția industrială a R.P.D. Coreene a crescut într-un ritm fără precedent. Planul cincinal de dezvoltare a economiei naționale a R.P.D. Coreene (1957-1961) a fost îndeplinit cu doi ani și jumătate înainte de termen. Dacă adăugăm la aceste linii majore realizările de ordin social-cultural, întregim imaginea unei țări în care

exploatarea și înrobirea au fost alungate pentru vecii-vecilor.

Dar să facem un mic popas și acolo unde, după afirmațiile conducătorilor Pentagonului și ale ziarelor americane, ființează superbul „model” de „libertate”, în Coreea de Sud. Popasul e edificator. Cu sau fără voia domnului Eisenhower sau a guvernanților sud-coreeni, statisticile, chiar rotunjite, nu pot ascunde realitatea. Ele spun: 67% din bugetul Coreei de Sud este afectat cursei înarmărilor. Mai departe: 6.600.000 de muncitori sînt șomeri totali sau parțiali. Țărănimea îndură mizeria. Peste 3.000.000 de plugari n-au o palmă de pămînt și se sting, roși de tuberculoză și pelagră. Adăugați: fraude electorale, corupție politicianistă, teroare polițienească etc. — și veți completa tabloul sumbru al Coreei de Sud.

Sătul pînă peste cap de „raiul made in U.S.A.” poporul sud-coreean s-a răscolit ca un uragan în toiu recentei primăveri, zdruncinînd dugheana venală lisinmanistă. Și ex-președintele, deși consolată și apărat de ambasada americană, a trebuit să o întindă cu pas de strigoi, ajungînd clientul unui ospiciu din Hawaii.

Nu e departe ziua cînd lupta poporului coreean pentru unificarea țării, pentru crearea unui stat democratic și pașnic care să cuprindă întreaga Coree, va izbîndi.

George CIUDAN

„E greu să redai în cuvinte mizeria care domnește aici” — scria un corespondent de presă occidental, relatînd condițiile insuportabile în care sînt nevoiți să se adăpostească, sub planșeele podurilor, mii de locuitori din Seul: „Am făcut un mare efort — arată ziaristul — pentru a-mi învinge repulsia provocată de duhoarea emanată de murdării, ganoaie, răni purulente și resturi intrate în putrefacție, care îți taie respirația”.

SI BEZNĂ

ÎNAINTE, CU PUTERI ÎNZECITE!

Oamenii muncii de pe întreg întinsul patriei noastre au primit cu entuziasm Directivele Congresului al III-lea al Partidului Muncitoresc Român pentru planul de dezvoltare a economiei naționale pe anii 1960-1965 și pentru programul economic de perspectivă.

Avînd la bază industrializarea socialistă a țării, ele deschid mărețe căi de dezvoltare tuturor ramurilor economiei noastre naționale, izvorul ridicării neconținute a bunăstării poporului nostru muncitor.

Minunatele perspective pe care le creează îndeplinirea grandiosului plan elaborat de partid constituie un imbold, pentru toți cei ce muncesc, de a-și încorda și mai mult forțele. Studiind documentele celui de-al III-lea Congres al P.M.R., oamenii muncii din toate orașele și satele patriei răspund: **VOM ÎNDEPLINI ÎNTRU TOTUL SARCINILE TRASATE DE PARTID!**

După cum a stabilit Congresul al III-lea al P.M.R., producția de fontă urmează să crească în anul 1965 la circa 2 milioane tone; cea de oțel la 3,3 milioane tone; a laminatelor la peste 2 milioane tone.

În fotografia de sus: peisaj hunedorean.

Pentru 1960-1965 se prevede construirea de locuințe noi din fondurile statului, cu o suprafață totală de peste 9 milioane metri pătrați — echivalent cu circa 300 mii apartamente — de o calitate mai bună și un grad mai înalt de confort.

În fotografia din dreapta: noi construcții de blocuri de locuințe muncitorești în orașul Tg. Mureș.

- Proba de oțel e bună. Putem începe turnarea!...

(La uzinele „Oțelul roșu”, brigada tinerețului condusă de prim-topitorul Gheorghe Vasiloaie).

Vom indeplini sarcinile tra-
sate de partid!

„Eforturi deosebite — arată Raportul C.C. al P.M.R. prezentat de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej la Congresul al III-lea al partidului — vor fi îndreptate spre ridicarea continuă a nivelului de mecanizare și chimizare a agriculturii. Până la sfârșitul perioadei 1960-1965, stațiunile de mașini și tractoare și gospodăriile agricole de stat vor dispune de un număr de circa 100.000 de tractoare fizice (150.000 tractoare convenționale de 15 C.P.), de trei ori mai multe decât în 1959...”

În fotografie: la uzinele de tractoare „Ernst Thälmann” din Orașul Stalin.

„Sporirea producției agricole și livrarea către stat a unor cantități mai mari de produse la prețuri remuneratorii au contribuit la mărirea veniturilor țărănimii. În 1959, țărănimia a primit din livrarea către stat a produselor agricole, 7,5 miliarde de lei, cu 1,7 miliarde de lei mai mult decât în 1955 — în afară de veniturile realizate din vânzările de produse direct pe piață și de creșterea însemnată a consumului propriu” — a arătat tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej în Raportul C.C. al P.M.R. prezentat la Congresul al III-lea al partidului.

Până în 1965, **VENITURILE REALE ALE ȚĂRĂNIMII** vor spori cu circa 40 la sută, în principal prin mărirea însemnată a producției agricole și prin valorificarea produselor către stat pe calea contractărilor și achizițiilor.

În fotografie: în familia unui membru al gospodăriei agricole „Olga Bancic” din Palazu Mare (regiunea Constanța), gospodărie de la înființarea căreia se împlinesc 10 ani.

ELEFANTUL DIN PĂDUREA BAVAREZĂ

de V. SAVIN

O revistă germană, urmărind îngrijorătoarea (și din punct de vedere... medical) evoluție a ministrului de război vest-german Franz Joseph Strauss, scria de curând că belicosul demnitar de la Bonn e cuprins de amoc...

Desigur, nu e vorba de un diagnostic stabilit în clinici; nu e vorba de un diagnostic medical propriu-zis — ci de unul... politic. Într-adevăr, ca și cei loviți de necruțătoarea boală tropicală, Strauss aleargă de colo-colo sub obsesia unei idei fixe. Dar, în timp ce veritabilii bolnavi de amoc simt impulsul lăuntric de a fugi, a fugi fără oprire — și aceasta fără a avea vreo țintă — Strauss aleargă cu o țintă precisă: spre provocarea unui nou război. El nu aleargă însă printr-o junglă tropicală oarecare, unde nu și-ar putea face rău decât sie însuși — cum se întâmplă cu bolnavii de amoc tropical; fiind bolnav de amoc războinic, Strauss gonește prin jungla capitalistă, circulând dintr-o capitală în alta cu scopul de a mări încordarea internațională, de a pune la cale provocări, de a ține isterice discursuri războinice. Numai în ultimul timp el a vizitat personal Atena, Parisul și Washingtonul, iar prin interpușii săi a făcut vizite la Ankara, Madrid, Haga, Stockholm, Copenhaga, Roma, ba chiar și în Tunisia. Bolnav de amocul războiului, el se străduiește peste tot să-și convingă partenerii că trebuie să fie intensificat „războiul rece”, că Bundeswehru¹⁾ trebuie să fie nucleul armatei agresive a N.A.T.O.-ului, că Bundeswehru trebuie să fie înarmat cu arme atomice, că Bundeswehru trebuie să capete peste tot baze...

Socotindu-se un ministru de război „über alles”²⁾, Strauss dă peste tot — direct sau prea puțin voalat — lecții. Colegilor săi occidentali întru specialitate ministerială le ține prelegeri despre necesitatea creării unor „forțe mobile nucleare multinaționale (citește: cu preponderență vest-germană — n.n.) ale N.A.T.O.” — așa cum a făcut la sesiunea din decembrie 1959 a N.A.T.O. În Grecia, aflându-se în vizită în martie 1960 și dînd pe gît un pătura de mastică mai mult decât îi era permis la un dejun oficial, s-a apucat să dea gazdelor sale sfaturi asupra felului în care trebuie să se poarte și să se gospodărească la ei acasă... Și așa mai departe. Ba chiar și celor care l-au crescut și l-au hrănit — militariștii americani — se îndrituiește Strauss să le dea lecții. Plecînd recent, la 7 iunie, în S.U.A., Strauss a fost întrebare de un ziarist dacă are intenția să achiziționeze în America avioane „U-2”³⁾. „Ce ne trebuie „U-2”? — a răspuns Strauss. La noi, Gehlen (șeful serviciului de spionaj din Germania occidentală — n.n.) face mult mai bine acest lucru și el nu a fost încă prins niciodată”. Cum s-ar spune, Strauss le-a dat peste nas propriilor lui patroni, zicîndu-le: dacă sînteți proști și nu știți să faceți spionaj fără a fi prinși, veniți la noi să vă învățăm!...

Fiu al unui măcelar din München — același München în berăriile căruia s-au născut primele planuri ale crimelor naziste — Strauss a depășit cu mult preocupările părintești. El nu se mulțumește cu o măcelărie, ci vrea măceluri. Și pentru că știe să răcnească mai tare ca alții acest lucru, militariștii de la Pentagon și sub-

Pe chipul feciorului de măcelar din München se poate citi clar ce fel de aptitudini a moștenit ereditate, chiar și — sau mai ales — atunci cînd își inspectează una din cele 7 divizii ale sa toate acestea, nu credem că fostul locotenent al Wehrmachtului să fi uitat în ce condiții a trebuit să lăsa Stalingrad...

alternii lor de la Bonn l-au înălțat din grad în grad, pînă la cel de ministru în guvernul federal și viitor succesor al lui Adenauer, umflîndu-l astfel la proporții elefantine. Poate de aceea ziarul vest-german „Der Spiegel” l-a și numit pe Strauss cu sugestivul supranume „Elefantul din pădurea bavareză”. Acest elefant se comportă însă în orice împrejurare în felul în care un pachiderm obișnuit se comportă într-un magazin de porțelanuri, amintind la orice mișcare că este și rămîne elefant. Nu mai departe decât cu trei zile înaintea plecării sale în S.U.A., la 4 iunie, nitînd că presa newyorkeză se străduiește să acrediteze ideea că el vine în America în misiune „de pace”, Strauss a participat la ședința inaugurală a așa-zisului congres al germanilor sudeți⁴⁾, care s-a ținut la München. Călcînd cu picioarele-i groase și lovind cu trompa toate porțelanurile propagandei imperialiste care vrea să convingă opinia publică mondială că N.A.T.O., inclusiv Strauss, urmărește scopuri „pașnice” și „defensive”, elefantul din pădurea bavareză a ținut și un discurs revanșard, cerînd, bineînțeles — chiar dacă a folosit altă terminologie — „spațiul vital” pe care-l pretindea și Hitler.

Aceeași trompă elefantină a fost pusă în funcțiune în mai multe rînduri și în cadrul vizitei lui Strauss în S.U.A. Chiar în primele clipe după aterizarea pe aeroportul din New York, elefantul a avut grija să țină o conferință de presă în care a călcat în aceleași străchini, demascîndu-se din nou ca ațîțător la război. Hitler, cel puțin, nu s-a ascuns: și-a atîrnat zvastica, vizibil, pe braț, pe piept și pe steag; Strauss o ține ascunsă în cutele adînci ale sufletului și minții sale întunecate. Tocmai de aceea, probabil, Hitler recunoștea deschis că scopul său este „Deutschland über alles”⁵⁾, în timp ce Strauss umblă cu tertipurii, spunînd, așa cum a făcut în cursul conferinței de presă de pe aeroportul din New York, că Germania occidentală este „cheia securității europene”;

că, deci, trebuie să fie „über alles” în tuturor planurilor agresive ale Occidentului fără Germania lui Adenauer unitatea și alianțelor occidentale ar fi „serios și stabil”. El s-a mai lăudat că dispune actualmente de 7 divizii, plus alte 4 în curs de organizare, cînd în stadiu de proiect.

Dar elefantul din pădurea bavareză poate să fi uitat; el numai se face a uita de decesorul său, Adolf Hitler, a avut nu o dată ci sute de divizii. Nu se poate să fi uitat, rece Herr Strauss însuși a făcut parte, ca tenent al Wehrmachtului, din una dintr-aceste. Și, după toate probabilitățile, cînd plouă vremuiește, pe Herr Strauss îl dor și astăzi picioarele... Aceleași picioare care i-au dat pe frontul de la Stalingrad, cînd a trebuit în grabă evacuat în Vaterland⁶⁾...

Și aceste vechi suferințe ar putea să-i tească și de faptul că, atunci cînd poporul german îi va da un picior undeva mai sus de degerăturilor sale din 1943, nu va avea pe de destul de solide ca să fugă să-și caute adăpostul aiurea. Nici amocul nu-i va mai fi atunci folos...

1) Bundeswehr = armata revanșarzilor vechi.

2) Über alles = peste tot, mat presus de toate.

3) „U-2” = avionul folosit de militariștii S.U.A. în acțiunile lor de spionaj împotriva Uniunii Sovietice. Un asemenea tip de avion a fost cucerit de o rachetă sovietică, la 1 iunie 1960, în regiunea Sverdlovsk, dîndu-se o lovitură zdrobitoare militariștilor americani, care au fost astfel demascate în fața opiniei publice mondiale ca agresori și războinici.

4) În sudul Cehoslovaciei, în regiunea Sudetă, locuia înainte de război o minoritate germană din rîndurile căreia hitleriștii și-au recrutat numeroși spioni și provocatori. Refugiați în timpul înfrîngerii hitleriștilor în Germania occidentală, acești spioni și provocatori din rîndurile „germanilor sudeți” întretin și astăzi o campanie de calomnii și prudențiale împotriva R. Cehoslovace și a Uniunii Sovietice.

5) Lozincă veche a militarismului prusac, a lui Hitler, exprimînd tendința dominației germane în Europa și în lume.

6) Vaterland = patrie.

ME NOI, FILME NOI...

„Nu vreau să mă însor“

...vă speriați! La capătul filmului început cu titlu atât de categoric vor fi destui tineri să-și îndrepte pașii spre starea civilă a sfârșitului de secol — apreciatul compozitor Petre Griuc-Manta — nu a găsit altceva mai bun decât în ultimii ani decât să-și... reorchestreze cu aceeași operetă „Vreau să mă însor“; „nu“ de la începutul filmului ne atrage spre atenția asupra uneia din ideile sale principale: aceea că tineretul nostru are nevoie nu de noi melodii, inspirate din viața sa și luminoasă, că, în cazul comediei de tipul ei spun „nu“ învechitei operete „Vreau să mă însor“.

...care va aduce așteptatele melodii tinere într-o modernă, uzină bucureșteană este de fapt un bagaj din orchestra dirijată de Manta, pentru a nu anticipa asupra subiectului

unei comedii care ne oferă multe neprevăzute (autorul scenariului este Simion Macovei), ne vom mărgini să spunem că în regia lui Manole Marcus filmările se desfășoară din plin, că acesta, împreună cu operatorii (Sandu Întorsoreanu și George Cornea), cu scenograful (Constantin Simionescu) și cu creatoarea costumelor (Neli Merola) au imprimat de pe acum filmului o notă de bun-gust și eleganță modernă; că muzica lui Gelu Solomonescu și Edmond Deda este plină de inedit și farmec liric și că, în sfârșit, Nae Roman, Virginica Romanovschi, Liliana Tomescu, V. Tomazian, Irina Petrescu, Cristea Avram, Șt. Tăpălagă, Cecilia Dumitrache nu sînt dispuși să se arate zgirciți cu umorul.

Într-un număr viitor al revistei vom fi și noi mai... puțini zgirciți cu prezentarea acestui film, oferindu-vă un fotoreportaj de la filmări.

E PLATOURILE BULGARE

...are 16 ani și trei pasiuni: aventurile, cățelul său și violele. Numele ei este Violeta. Își ajută tatăl într-un atelier de reparat biciclete. N-are habar de politică, dar ea va face să înțeleagă că locul ei este alături de luptătorii antifasciști. Acesta este pe scurt subiectul filmului bulgar „Prima lecție“, o închinată mișcării de rezistență, a cărei fundal se întretese emoționale povești de dragoste a două tineri.

...ăra Boika încă nu știe ce-i de partizani. Primul contact cu un partizan este siguranței o îngrozește. Oare ea să devină o luptătoare? Deși aceasta pentru că o va ajuta un activist de partid Anton. În acest film, intitulat „Într-o liniștită“, scenaristul Emilian scrie: „Am vrut să zugrăvesc împotriva fascismului nu epoci, ci suferințele date de partizani, ci și suflul luptătorului, și simțămintele sale; am vrut să merg pînă la izvorul resurselor noastre, ce se dezvoltă doar în încercările supreme“.

...eni și studenți, servitoare și muzicanti, cerșetori și artiști boemi, populația unui cartier sărac al Sofiei din anii 1943-1944, în mijlocul căreia se desfășoară acțiunea palpitantă a filmului „Ulița mizeriei“. În

principalul rol feminin debutează Nikolina Ghenova, școlăriță în vîrstă de 16 ani.

Tot debutanți sînt și cei mai mulți dintre interpreții filmului „Eram atît de tineri“. Este vorba aici de acțiunea eroică a unei grupe de șoc a organizației tineretului muncitoresc din Sofia, în anul 1943.

Aceluiași eroism — dar surprins în zilele noastre, în rîndurile organelor de miliție, care zădărnicesc un sabotaj economic — îi este închinat filmul „La capătul drumului“.

Un impresar străin a sosit în Bulgaria ca să angajeze un celebru cîntăreț aflat în turneu prin țară. În căutarea acestuia, impresarul va întâlni cîntăreți bulgari de renume mondial, ca: Nikolai Ghiaurov, Katia Popova, Nikola Nikolov, Iulia Weiner și alții. Este vorba de filmul „Concert“, o antrenantă comedie muzicală.

Iată numai cîteva din numeroasele lung-metraje aflate în lucru pe platourile din Sofia. Insușirile lor artistice, tematica interesantă și variată ne fac să așteptăm cu nerăbdare noile creații cinematografice din țara vecină și prietenă.

① Se filmează o scenă din „Nu vreau să mă însor“.

② Vor reuși oare Anton și Boika în acțiunea lor de partizan? (Scenă din filmul „Într-o seară liniștită“).

③ Ia Savvina și A. Batalov în filmul „Doamna cu cățelul“.

Cine este

„DOAMNA CU CĂȚELUL“?

— corespondență din Moscova —

de A. FINOGHENOV

...Sau, mai bine zis, cine este interpreta ei? Pentru că eroina lui Cehov, Anna Sergheevna — această femeie de o mare puritate sufletească, care aspiră la o dragoste adevărată, frumoasă — se va prezenta singură spectatorului ce va viziona filmul „Doamna cu cățelul“. Dar despre Ia Savvina nu aveți de unde să știți prea multe, pentru simplul fapt că în biografia ei artistică s-a scris, cu acest film, abia prima pagină. Multe actrițe consacrate „și-au încercat“ forțele pentru rolul Annei Sergheevna, dar fără succes. Echipa întregă căuta căuta febril interpreta potrivită cînd, într-o zi, cunoscutul actor Aleksei Batalov (ce urma să-l interpreteze pe Gurov, hărbatul care se îndrăgostește de Anna) veni în fugă la studio. Avea în mîna o valiză: tocmai sosise cu trenul de la Moscova la Leningrad.

— Am găsit-o! — exclamă el, însuflețit, în loc de bună-ziuă.

— Pe cine ai găsit? — l-a întrebat, mirat, regizorul.

— Pe „doamna cu cățelul“ — a răspuns Batalov.

— Și unde-i?

— La Universitatea „Lomonosov“ din Moscova.

Acolo o văzuse Batalov, în spectacolul inaugural al primului teatru studentesc din țară. Se prezenta piesa „O dragoste“ de Kohout, și rolul tinerei care se sinucide din cauza unei iubiri nefericite era interpretat de o fată cu ochi albaștri, calzi, cu o frunte înaltă și pură, cu un chip ce exprima fiecare simțămînt încercat de eroină. Cu cît îi urmărea mai atent jocul, convingerea lui Batalov se întărea: da, aceasta era mult căutata „doamnă cu cățelul“. Spectacolul o dată terminat, Batalov se repezise în culise. Atunci a cunoscut-o pe Ia Savvina, studentă în ultimul an al Facultății de ziaristică a Universității din Moscova.

Peste cîteva zile, ea își dădea probele în studioul „Lenfilm“, peste alte cîteva zile au început filmările.

...Și iată acum filmul „Doamna cu cățelul“ pe ecranele lumii, iată-l distins la Cannes cu „Premiul pentru înalt umanism și excepționale calități artistice“. Debutul tinerei Ia Savvina a fost cu adevărat strălucit: spectatorii au fost cuceriți de creația ei plină de sinceritate, de adevăr, de grație feminină.

— Dacă ați ști ce mult mi-a plăcut dintotdeauna Anna Sergheevna! Cehov e scriitorul meu preferat, iar Anna una din eroinele preferate. A fost într-adevăr o mare fericire să o pot interpreta într-un film și însuși munca pe platou mi-a adus multe satisfacții.

— Și cum rămîne cu ziaristica?

— De fapt, și în film, și în ziaristică sînt novice. Așa că voi stărui în amîndouă...

SÎNGUR

ÎN

COSMOS

— povestire științifico-fantast

de A. KOLPAKOV

Aleksandr Lavrentievici Kolpakov s-a născut în anul 1922. Ca om de știință — inginer și colaborator al unui institut științific — preocupat de problemele științei în viitor, s-a simțit atras de literatura științifico-fantastică și recent a început să scrie opere de acest gen. Vastele perspective ale viitorului, tehnica secolului ce vor să vină, expedițiile cosmice ale pămîntenilor în Galaxiile necunoscute sînt temele preferate ale tînărului scriitor; acestor teme le-a închinat el prima sa povestire, „Griada”, apărută în „Pionierskaia Pravda”. În prezent A. L. Kolpakov lucrează la un nou roman științifico-fantastic, „Odiseile viitorului”.

În paginile de față — și cu urmare în numerele viitoare — publicăm una din povestirile lui A. Kolpakov. Acțiunea se desfășoară peste aproape 6.000 de ani, în cel de-al 8-lea mileniu. Tema povestirii pornește de la celebra teorie a realității emise de savantul Einstein, potrivit căreia, pe o rachetă ce ar zbura cu o viteză apropiată de viteza luminii (300.000 km pe secundă) sau cu o viteză superioară acesteia, timpul s-ar scurge incomparabil mai încet decît pe Pămînt. Luînd în considerație această teză, autorul își plasează peste 5 milenii eroii ce au trăit în mileniul 3 și au supraviețuit timpului datorită toemai călătoriilor pe care le-au întreprins în Cosmos. Aceștia sînt relativiștii. Unul dintre ei, Russov, pleacă într-o nouă călătorie interastrală, ce va dura alți 600 de ani. În această călătorie el trece printr-o serie de uimitoare peripeții...

Dezmeticindu-se oarecum, Russov privi spre cer și observă apropierea zorilor. Atunci, părăsind hamacul în care nu reușise să adoarmă, deși frunzele palmierului care se legănau deasupra sa fremătau plăcut, se așeză într-un grăvian mic de o persoană, aflat pe poiența din fața Palatului de Odihnă, și se ridică lin spre înălțimile muntelui verde, care se profila neclar pe fundalul cerului. Și aici se auzea freacă mătului arborilor în care i se părea că deslușește vocile prietenilor rămași de partea cealaltă a timpului. Russov se apropie de marginea prăpastiei, se așeză pe pămîntul gol și se lăsă pradă gândurilor. Da, să trăiești în viitor nu e atît de simplu cum își imaginase el înainte...

Depart, în fața sa, în valea largă, se întindea Orașul Veșniciei, cel mai neobișnuit fenomen al lumii noi. Acesta era orașul relativiștilor, al rătăcitorilor prin Cosmos care au adus o ștafetă vie veacului nostru din adîncurile nemăsurate ale trecutului.

Orașul Veșniciei s-a format treptat. Pe locul lui funcționa în secolul al XXI-lea Centrul Cosmic Himalaia, una din cele trei baze de unde omenirea pornea spre stele. Cu toate că la sfîrșitul secolului al XXI-lea astronavele își măriseră plafonul vitezei pînă la nouă zecimi din viteza luminii, aceasta încă nu era suficient pentru a obține o incetinire însemnată, din punctul de vedere al relativiștilor, a scurgerii timpului. În perioada scursă de la sfîrșitul secolului al XX-lea pînă la începutul secolului al XXI-lea, din Cosmos s-au întors pe Pămînt cinci expediții siderale. La viteza care arăta „nouă zecimi” participanții la aceste expediții rămăseseră în urmă cu cîteva decenii față de timpul de pe Pămînt și încă nu se putea vorbi de problemele „relativistilor”. Situația s-a schimbat mult în a doua jumătate a secolului al XXI-lea, cînd s-au creat rachete ce anihilau timpul, dezvoltînd o viteză de 299 mii kilometri pe secundă. Timpul era încetinit în aceste rachete de patruzeci de ori în comparație cu cel de pe Pămînt. Primele rachete de anihilare a timpului plecate să cerceteze ținuturile din împrejurimile Soarelui în anii 2120-2145, s-au întors pe Pămînt după

240-300 ani, deși membrii echipajelor lor nu îmbătrîniseră în timpul călătoriilor decît cu 20-30 ani. Și pentru prima dată de-abia pe la jumătatea secolului al XXV-lea a fost pronunțat cuvîntul „relativist”, sinonim cu „provenit din timpuri trecute”.

La propunerea Consiliului Muncitorilor de pe Pămînt, primii relativiști s-au stabilit în Centrul Cosmic Himalaia, care a constituit nucleul celor mai experimentați cercetători ai Cosmosului. După o lungă odihnă, mulți relativiști se îndreptau din nou spre bolta cerească, pentru ca, după alte cîteva sute de ani, să se întoarcă din nou pe Pămînt. Iar echipajul rachetei cuantice de anihilare a timpului din anul 2160 a părăsit de patru ori Centrul Cosmic, întorcîndu-se ultima dată în cel de-al optulea mileniu.

Unele echipe s-au stabilit pentru totdeauna în Centrul Cosmic Himalaia, dedicîndu-și restul vieții prelucrării științifice a rezultatelor expedițiilor, traducerii lor în limba epocii respective sau lucrului în diferite domenii ale Centrococosmosului, în calitate de dispeceri, operatori, radiofoniști, asistenți științifici sau ingineri, pentru care funcție era necesar să urmeze cursul de 15 ani în Institutul special al relativiștilor, creat de Consiliul Suprem de Cercetare a Cosmosului, cîteva ani după întoarcerea primelor rachete de anihilare a timpului.

Programul de cunoaștere a Cosmosului, propus de omenirea comunistă, era atît de complex, încît necesita la fiecare 10 ani trimiterea în Cosmos a unei expediții interastrale, iar rezultatele ei le cunoșteau de-abia generațiile viitoare. De aceea, începînd din secolul al XXVII-lea, populația Centrului Cosmic Himalaia creștea neîncetat; ea creștea atît prin noii relativiști sosiți pe astronavele trimise de generațiile anterioare, cît și prin înmulțirea firească a familiilor vechilor relativiști. La începutul celui de-al patrulea mileniu Centrul Cosmic număra deja zeci de mii de locuitori și, după hotărîrea Consiliului Muncitorilor de pe Pămînt, adoptă numele de Orașul Veșniciei. Această denumire reflecta activitatea nemuri-

toare a locuitorilor lui, subliniind astfel murirea” însăși a relativiștilor, ca și imposibilitatea nepieritoare a studierii bolții cerești.

Acum, la sfîrșitul celui de-al 8-lea mileniu orașul devenise o enormă metropolă, cu oane de locuitori, un uriaș muzeu și laboratoare ce adăpostea un tezaur de cunoștințe al timpurilor istorice, începînd din secolul XXI-lea.

Russov își săltă capul și privi cerul valul iluzoriu de nori ca un riu mare, agita deasupra orașului. Într-o clipă i se părea că acesta este chiar tainicul Rîu al Timpului pe care plutesc neîntrerupt relativiștii se întindea, ca o perdea albăstrie, întunecată în care se ascundeau niște coloși asemănați valurilor unui ocean argintiu împietrit, iată că de după munți apărură niște scări de lumină și, treptat, începură să se coboare scări de marmură și terase, acoperîndu-se șase colțuri ale Palatelor de Odihnă, șase rulante kilometrice care se cățărau pe cupetele radiotelescoapelor; în jurul urii Monument al Rătăcitorului prin Cosmos volbura un brîu de spumă albă, iar lacul art de culoarea smaraldului parcă înghețat răcoarea dimineții. Pe măsură ce se coborea cerul, care părea de culoare roz, începeau să apară clădiri agățate pe povîrnișuri, ase-mănătoare cu o turmă de animale misterioase coboran de pe munți. Străzile late, pe această oră matinală, erau străjuite de pa-care stăteau ca sentinelele cufundate în somn fermecat.

Limpede ieșea din întuneric o esplanadă ciclopică, arcuită ca o parabolă, care se întindea în partea de sus a bolții cerești; asemenea uriaș cu o sută de picioare, ea pășea, pe porturile ei kilometrice, de-a lungul vălurilor defileurilor, ridicîndu-se tot mai sus și atingea spre stele, pînă cînd arcul ei de atingea înălțimile Jomolungmei.

Apoi soarele își răsfrînsese razele sale deasupra orașului, întocmai ca o ploaie mălăieasă. În bătaia soarelui, antenele posturilor radioteleviziune strălucneau, cupolele Observatorului Consiliului păreau cuprinse de foc în timp ce construcțiile estacadei erau ele înseși o sursă de lumină. Panglicile ale scărilor rulante fuseseră puse în mișcare pe ele apărură oameni. Pe lespezile de marmură ale bulevardelor goneau fără să se oprească mașini care de aici păreau jucării. În sud apăru un cîrd de grăvioane marfă; ele dispărură repede după peretele înalt al eucalipturilor care înconjurau aeroportul.

Centrele obștești de distribuție, palatelor igienă și pavilioanele alimentare își deslușeau ospitalier ușile. În Centrul Cosmic sîrău auzea melodic. Motoarele făceau un zgomot surd, punînd în mișcare cupele gigant radiotelescoapelor.

... Douăzeci de ani de viață „în săn” și cinci mii de ani de-a lungul Pămîntului! Și el era primul printre membri ai acestei Odisee. Cînd „Tiolk-

rin urmare, iată-ne în fața unui nou eveniment teatral al stagiunii, oferit de arta scenică sovietică. După spectacolele M.H.A.T.-ului, după vizita repetată a „Mossovietului”, iată că în aceste veri ne vor oferi spec- te, la noi acasă, actorii unui teatru moscovit: Teatrul Academic de Stat „E. Vahtangov”. Modelul este, de bunăseamă, salutat cu entuziasm de iubitorii noștri de teatru, care au astfel prilejul de a-și împlini cunoștințele asupra teatrului sovietic, atât de bogat și variat.

Spre Evgheni Vahtangov, cel care și-a dat nu numai numele, ci și-a închinat viața și toate talentele sale teatrului pe care l-a creat, s-au scris citeva rânduri care definesc atotcuprinzător performanța artistică. Ele au fost scrise pe o fotografie, drept dedicație și sună în felul următor: „*Teatrului și iubitorului meu prieten, actorului și preferatului meu colaboratorului meu singurului urmaș care a rămas dinții chemării, care a realizat o creație în artă, în sprijinul multor colective, talentatului regizor și actor, creator de noi tipuri noi ale artei revoluționare, a artei rusești, viitorului cător al teatrului rusec*”. Por- și dedicația îi aparțineau lui slavski. Dar Vahtangov, acest genial om de teatru, nu a putut să-și potențeze întreaga creație creatoare: a murit în vârstă de numai 39 de ani. Colectivul teatrului său a păstrat însă principiile înnoitoare ale teatrului (printre care principiile organice dintre artă și viață, al poziției activ-creatoare de realitatea înfățișată pe scenă și a trecut cu hotărâre la

Teatrul „E. VAHTANGOV” în București

Tinăra actriță a teatrului „E. Vahtangov”, Lulia Borisova (cunoscută nouă din filmul „Idiotul”), în rolul Valiei din „Poveste din Irkutsk”.

tematica sovietică de actualitate. Operele lui M. Gorki, A. Tolstoi, A. Afinoghenov, B. Lavrenev, L. Leonov, K. Fedin, K. Simonov, V. Kataev, A. Arbuzov, A. Sofronov au intrat în repertoriul permanent al teatrului „E. Vahtangov”, realizându-se în spectacole de înaltă tinută artistică.

Vom vedea, în aceste zile, două din spectacolele reprezentative pentru stilul teatrului. Primul, realizat de tinărul regizor E. Simonov, în cadrul plastic sugerat și executat cu mult gust de pictorii scenografi A. Averbah și N. Epov, e un spectacol care alătură, sub titlul „Micile tragedii”, trei lucrări ale lui Pușkin: „Cavalerul avar”, „Mozart și Salieri” și „Oaspetele de piatră”. Celălalt spectacol ne prezintă o piesă cunoscută publicului bucureștean prin admirabila punere în scenă a Teatrului Național: „Poveste din Irkutsk” de A. Arbuzov, o piesă vorbind despre frumusețea spirituală, despre înalta umanitate a constructorilor unei lumi noi. Posibilitatea de a confrunța cele două realizări scenice va fi, desigur, plină de interes. Notăm că regia spectacolului moscovit aparține lui E. Simonov, iar scenografia lui I. Sumbatașvili.

Prin spectacolele prezentate de teatrul „E. Vahtangov”, publicul nostru va putea face cunoștință cu actorii citorva generații, începând cu elevii lui Vahtangov și terminând cu cei mai tineri ucenici în ale artei scenice, crescuți la studioul de pe lângă teatru. În fruntea colectivului se află, de mai bine de 20 de ani, Ruben Simonov, artist al poporului din U.R.S.S., unul din cei mai apropiați discipoli și colaboratori ai lui Vahtangov.

Așteptăm cu emoție și nerăbdare spectacolele Teatrului Academic de Stat „E. Vahtangov”.

nd din Ritul Timpului ajunsese la mal optulea mileniu, cu date prețioase despre creația Eloriei, erau numai doi: el și bătrânul Ciandragupta... Pe ceilalți „tiolkoviști” îi înținise Cosmosul. Îmbătați de aerul parfumat al pământului, ei ieșiseră cu pași nesiguri și imediat fuseseră orbiți de frumusețea creatoare a lumii, asurzii de viața clocoșe și fericită. Oamenii veseli și prietenoși ai de-al optulea mileniu îi întimpinaseră cu sosov și Ciandragupta cu multă ospitalitate și căldură. Flori, muzică, discursuri... Acestea rătăcitorilor prin Cosmos se organiza ca carnavaluri care duraseră multe zile. Această întâlnire, de ei s-a apropiat un omplet cărunț, probabil foarte bătrân, pe care nu-l puteai spune cu certitudine că statura sa puternică și fața sa încă tânără, cu ochi uimitori de vii și de curioși.

„Așa dumneavoastră este toată planeta — și eu cu un accent puternic, căci fi era foarte bătrân — se exprime în limba veche georăsării și făcu un gest, parcă punându-le la dispoziție tot Pământul, lăcaș al muncii și al oamenilor.

„Când om era unul din reprezentanții Consiliului Muncitorilor de pe Pământ...”

Russov a mai privit spațiul întins, apoi ridicat de pe pământ, îndreptându-se spre cer și furat de amintiri, fusese cît p-acă azi, în Ziua Amintirii Astronauților, când are loc întâlnirea tradițională a reprezentanților care loc învecinării a reșterii și a membrilor Consiliului Suprem pentru dezvoltarea Cosmosului.

„Acesta e vestibulul imens al Consiliului el fu înținat de rumoarea de voci a miilor de oameni. Relativiiștii erau grupați pe sectoare și pe care făceau parte oameni din mai mult sau mai puțin apropiate. Căută cu ochii sectorul cu inscripția „Al treilea mileniu”, făcută în limba tradițională a rătăcitorilor prin Cosmos (o

limbă în genul lui esperanto), se ridică pe o galerie și, sprijinindu-se cu coatele de bară, începu să tragă cu urechea la discuțiile celor din jur.

— Folosindu-ne de expresia Bătrînului, azi va fi ales un marinar gata să plece pe Mare Tenebrarum — îi spuse un tinăr de pe racheta din anul 2160, privind pe harta enormă a Galaxiei, care ocupa tot peretele din spatele tribunei Consiliului.

Russov nu-i răspuse nimic, dar întoarse mecanic capul spre locul unde se afla loja a șasea, unde stătea Bătrînul, relativistul celui de-al patrulea mileniu, unul din supraviețuitorii zborului spre nebuloasa Krabovidnaia, care nu demult împlinise 206 ani. Bătrînul discuta cu un grup de tineri născuți în Orașul Veșniciei; ochii lor străluceau de emoție, iar expresiile fețelor exprimau mîhnirea pentru faptul de a se fi născut prea tîrziu. După părerea lor, desigur!... Alături se afla un fizician din al șaselea mileniu, specialist în problema transformării premateriei. El discuta cu un poet renumit prin felul în care cîntase în poemele sale pe rătăcitorii în Cosmos. Fizicianul își făcuse o adevărată celebritate prin faptul că reușea să exprime în două-trei cuvinte problema de bază a anti-gravităției sau să deseneze tabloul cuantic al lumii. Vorbind fiecare despre ale sale cu ajutorul aparatului lingvistic, amîndoi se străduiau să nu se întrerupă unul pe altul.

Nu departe de ei se afla un faimos chimist care explicase perfect structura unui acid nucleic de constituția baza vieții. El — după cîte își dădea seama Russov din frînturile de fraze pe care le auzea — îl consola pe tinărul în costum albastru alături de care se afla. Tinărul acesta era reglorul mașinii electronice și, pe cît se pare, își dedicase timpul liber biologiei, încercînd să obțină pe cale de laborator albumină vie; dar se pare că, în locul acesteia, reușise să realizeze doar un fel de clei de soial

celui folosit de înaintașii săi, cu milenii înainte, în cancelarii, pentru lipit dosare...

Se mai aflau acolo și doi-trei matematicieni, obsedați de ideea, atât de dragă oamenilor de știință, de a formula cu ajutorul cifrelor și ecuațiilor, legile fizico-biologice de trecere a individului în alte colțuri ale Universului, fenomen de care erau convingeți cu aceeași tărie cu care credeau că viteza luminii este egală cu rădăcina pătrată din raportul dintre energia materiei și masa ei.

Diferite limbi răsuna în încăperea, auzindu-se aidoma zgomotului pe care-l face prundișul pe care fluxul îl ridică pe un banc de nisip.

După nu prea multă așteptare, în aula apără un om scund, vînjos, îmbrăcat simplu, care intră printre grupuri zîmbind și strîngînd cu căldură mîinile relativistilor. Era însoțit de un grup alcătuit din membrii și președintele Consiliului Suprem de Cercetare a Cosmosului. În această zi tradițională, Consiliul trebuia să desăvîrșească alegerea piloților pentru zborul sideral următor. Și acesta nu era un lucru oarecare: să primești calitatea de aviator relativist al Orașului Veșniciei — iată visul membrilor tuturor echipajelor ce se îndreptau zilnic spre alți sori. Nimic — nici tehnica înaltă a noii lumi, nici cele mai perfecționate automate electronice, nici astronavigația, care concretiza experiența a șase milenii de călătorii intersiderale — nimic nu putea înlocui prețioasa experiență vie, directă, a relativistilor, experiență care se obținea însă cu un preț atât de scump!...

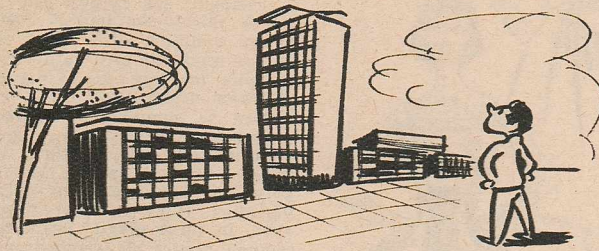
Membrii Consiliului deschiseră ușile enorme ale sălii de ședințe, împodobite cu fine gravuri artistice, și toți cei prezenți se îndreptară într-acolo, fără nici un ceremonial deosebit, și luară loc la o masă lungă.

(Continuare în numărul viitor)

În romînește de M. SAFIR

CU SARE ȘI PIPER

Pe aripile glumei

M-am mutat!

Bucură-te, prietene, m-am mutat! Vei zice, poate, că de ce să te bucuri tu când m-am mutat eu? N-am decît să mă bucur singur, pe cont propriu. Mă bucur eu și singur, ca să nu te supăr, dar se mai bucură și alții. De exemplu, foștii mei vecini nu mai pot de bucurie, pentru că, de ce să ne ascundem după deget, avem cu ei mici nepotriviri de caracter în ceea ce privește accesul la dependențe, la bucatărie, hol, pivniță, cămară, pod și la alte bunuri de larg consum din apartament. În blocul în care m-am mutat, fiecare e cu apartamentul lui. Dar o neînțelegere tot am avut: eu secția locativă a sfatului popular. Mi-a dat repartiție să mă mut peste o lună, indicație pe care n-am respectat-o deoarece blocul a fost gata cu o lună înainte de termen, așa că m-am mutat și eu cu depășire de plan. Îți spun toate acestea, prietene, ca să vii negreșit și să mă vizitezi, așa cum mi-ai promis. Cum? Zici că nu-mi știți adresa? Deocamdată n-o știu nici eu, pentru că strada încă nu are nume. E o stradă nouă, eu blocuri noi, dar tu dacă vrei poți să te duci la constructori și să-i întrebi:

— Care este blocul terminat cu o lună înainte de termen, în cinstea Congresului?

Această întrebare poți s-o pui dacă vrei să afli unde stau, dar poți s-o pui și dacă nu vrei să afli unde stau, deoarece constructorul îți va indica mai multe blocuri terminate înainte de termen, așa că nu-ți mai rămîne decît să cauți acul în carul cu fin. De aceea, îți voi da chiar acum cîteva indicații de orien-

tare: trebuie să știi că blocul în care m-am mutat ieri, în loc să mă mut luna viitoare, este așezat lângă o clădire frumoasă dată în folosință de două luni și care trebuia să intre în folosință alaltăieri. Vizavi se află o construcție înconjurată de schele, care trebuie să fie gata pînă în toamnă, așa că dacă nu vii în două-trei săptămîni, vezi că n-ai să te mai poți orienta după schele. Ai să te orientezi după magazinele de la parter, în legătură cu care pot să-ți spun că chiar în blocul în care stau este o florărie, după care s-au orientat toți prietenii care m-au vizitat pînă acum; dar tu poți să te orientezi și după alte magazine, cum este, de pildă, o mică unitate OCL „Cadouri”, care se află chiar alături și se recunoaște după firma roșie de neon.

Cred că alte explicații nu mai sînt necesare, așa că te aștept și nu uita că stau sus de tot, la etajul opt, de unde vom urea negreșit încă un etaj, adică pe terasă, ca să privești și tu feerica panoramă asupra întregului oraș, afit de clară, încît, pe lângă blocurile noi, răsărite ca ciupercile după ploaie, se zărește chiar și clădirile mai mici ca: Foișorul de foc, Palatul telefoanelor, Turnul Bărăției etc. Te rog însă să te grăbești, deoarece chiar în fața noastră se construiesc încă vreo 3 blocuri și dacă nu vii din timp ai să te rătăcești.

Pt. conformitate,
Victor PIȚIGOI

— De ce ți-ai făcut nod la batistă?
— Mi l-a făcut nevasta, ca să nu uit să pun o scrisoare la poștă.
— Și ai pus-o?
— Nu, a uitat nevastă-mea să mi-o dea.

— Cit costă un bilet la filmul ăsta?
— 200 de lire, băiețașule.
— Ce păcat! N-am decît o sută. Dar poate că o să-mi dați totuși voie să intru: am să mă uit numai cu un ochi!

— De ce furi merele, hoțomanule?
— Ce vă trece prin cap, domnule? Acest măr a căzut jos, iar eu m-am cățărat în pom ca să-l pun la loc...

— Grozav aș vrea să zbor în Lună în timpul examenelor!
— De ce?
— Acolo orice materie e de șase ori mai ușoară!

(Din ziarul italian „UNITĂ”)

PANOU DE ONOARE

La uzinele „Semănătoarea” planul de producție a fost îndeplinit înainte de termen.

Le scriu pe scurt felicitarea Dorind ca-n luna viitoare S-apară iar „Semănătoarea” Cu fapte a... semănătoare.

În cadrul Festivalului primăverii, echipa de dansuri a Casei de cultură a raionului Grivița roșie s-a bucurat de mare succes.

La dansurile populare Nu-s mulți care să-i poată-nrece: Jucînd cu foc un briu pe opt Ei s-au ales cu nota... zece.

Brigăzii frunze de zidări ulemiști, conduse de tov. Victor Pintilie, de pe șantierul din str. Vasile Pîrvan.

Cînd, cu pricepere, consumul De cărămizi voi l-ați redus, La zidurile ce se-nalță Ați pus... o cărămidă-n plus.

EI. ZAMFIR

UMOR DIN ÎNTREPRINDERI

Din gazetele de perete ale uzinelor „Republica” din Capitală

Tov. Ciocirlan Nicolae de la controlul tehnic calificativ a venit într-o zi cam... amețit la lucru, după ce în prealabil spărsese un geam în tramvai.

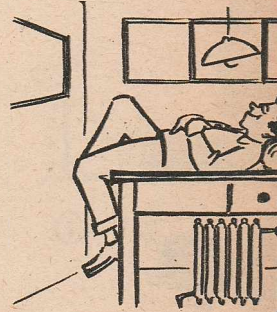
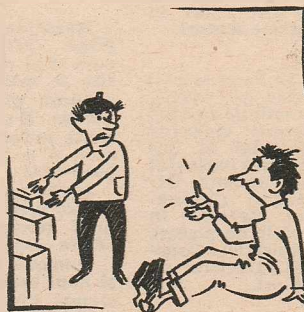
Tov. Cristei Mari din sectorul filetaj absentat două săptămîni pe motiv boală, răstimp în care a fost și la o... nuntă.

— Parcă am aflat de timp Că ai fost bolnav, Marine — Sînt și-acum. Și grav. — Că dansînd eu mă tratez?

— Te-ai gripat, tramvaiule? Hai să ciocnim, să-ți treacă!

Maistrul Grig Gheorghe de la finit obisnuia ca în schimbul de noapte să treacă un pui de somn

Somn ușor, măi nea Grig! Doar programu-i de opt o

De la cititori: Proverbe... motorizate

- Nu tot ce zboară... cu 100 km pe oră respectă viteza legii
- Vrei nu vrei, bea Grigore... apă eînt ești la volan.
- Bine faci, bine găsești... din 100.000 km fără reparații!

TIH GHEORGHIU — V.

Patru!...

Folleton de I. AVIAN

N-o să vă spun o noutate afirmînd că cel mai mare magazin din București este magazinul „Victoria”. De asemeni, n-o să afliți ceva nou dacă o să vă spun că acest magazin posedă zeci de raioane, cinci etaje și patru lifțuri.

Eu m-am convins încă o dată de acest lucru, intrînd într-o dimineață pe la orele 9, după cumpărături la „Victoria”. Fiind în preajma Zilei copilului, l-am luat cu mine și pe Gicuțu, să-i fac un dar: o hăinuță nouă. Hăinuțele se găsesc la etajul trei.

Ușa liftului mare, larg deschisă. Intrăm. Așteptăm. După cîteva minute de așteptare, Gicuțu devine nerăbdător: „Tăticule, cînd îmi cumperi hăinuța?” „Acum”. „Păi acum vād că stai în lift”. „Fii cuminte. Ai răbdare”.

După cîteva minute, iar vocea lui Gicuțu: „Tăticule, vād că și nenea de la lift are răbdare!” „Așteaptă probabil să se încarce liftul” — îi răspund.

Au intrat în cușetă cîteva mame cu fetițe și băieți. Tot așteptăm. Într-un tirziu Gicuțu sparge din nou tăcerea: „Tăticule, cîți copii intră în lift?” „20!” „Și cite mame?” „10 mame.” „Atunci dacă fiecare mamă vine cu cite un copil, înseamnă că zece copii urcă fără mamă!” „Decamdată observ că nu urcă nici mamele, nici copiii!” — adaugă, nervoasă, o mamă.

O fetiță de vreo trei ani se scobește în nas: „Mămicuțo, cînd îmi cumperi păpușa?” „După ce urcă liftul”. „Și dacă liftul nu urcă?” „Atunci mergem la «Romarta copiilor» că are păpuși la parter...”

După ce-am așteptat așa o vreme un salariat al magazinului ne anunță: „Liftul nu funcționează. Se lucrează la întreținere. Treceți la ascensorul de vizavi”.

Ne-am luat odraslele și-am trecut la celălalt lift, întrebîndu-ne de ce oare nu se „întreține” liftul în orele cînd magazinul e închis. Așteptăm să sosească. După cîteva minute coboară. „După cîteva minute coboară”. „Bine, în sfîrșit, c-ai sosit, tovarășe!”... De sus, tovarășul ride vesel, ne face bezele cu mina, ajunge în dreptul nostru și coboară la subsol. „O fi avînd clienți la subsol” — zice o persoană din rîndul proaspăt format. Așteptăm. După cîteva minute, iată-l, urcă!... „Bine ai venit!” — îi strig eu vesel. „Bine v-am găsit!” — ride tovarășul, ne face bezele cu mina și urcă la trei... Din fugă observăm înăuntru un coș cu marfă. „Hăinuțele!” — se bucură Gicuțu. „Întîi urcă hăinuțele, pe urmă se întoarce să ia cumpărători!”... — îl lămuresc eu.

După cinci minute ascensorul a pornit din nou. Probabil tot după hăinuțe. Întîi în jos, apoi în sus, cu coșuri, fără coșuri, cu lăzi, fără lăzi, cu baloturi, fără baloturi. Noi încercăm să facem un soi de gimnastică suedeză cu capul: sus, jos, sus, jos, sus, jos... Noroc de liftier, care ne mai incurajă cu privirile și bezelele de cite ori trecea prin dreptul nostru...

Într-un tirziu ne-am adresat tovarășei cu „Informațiile” de la cușeta de la intrare și ne-a răspuns: „Păi liftul ăla trans-

portă marfă sus!” „Bine, soro, dar ce rost are să transporte marfă sus cînd toți clienții sînt jos?”... „Folosîți liftul de vizavi”. „Care de vizavi? Poate de vizavi de la Poșta centrală, că la dumneavoastră cel de vizavi îl „întreține” în orele de aglomerație, iar cel de peste drum de vizavi cară marfă!”...

Gicuțu face o propunere: „Tăticule, am o idee. În loc să-mi cumperi o hăinuță la etajul III, cumpără-mi o motocicletă, că-i la parter”... Tovarășa de la „Informații” ne informează: „Folosîți lifturile mici de la intrare”.

Fuga la lifturile mici. La cel din stînga, coadă. Vreo treizeci de persoane cu copii. Nu-l de mirare. Se apropia Ziua copilului... Ca să evităm coada, noi, cei „informați”, ocupăm rînd la liftul alăturat. Sîntem primii în fața ușii. După cinci minute ne aflăm tot în fața ușii.

După alte zece minute liftierul ne anunță: „Așteptați de pomană, liftul ăsta e defect. Folosiți ascensorul alăturat”.

La ascensorul alăturat așteaptă răbdător un șir de cîteva zeci de persoane...

Frumos și imens magazinul „Victoria”, dar ce mi-a plăcut în mod deosebit în ziua aceea a fost sortimentul bogat de lifțuri: unul pentru întreținere, unul pentru marfă, unul pentru „defect” și al patrulea, cel mai mic, pentru transportul clienților.

Ceea ce l-a făcut pe Gicuțu să se hotărască: „Tăticule, hai acasă, nu mai vreau hăinuță, că pînă să ne vină rîndul la lift trece Ziua copilului!”...

GIMNASTICA LA DOMICILIU

Exerciții fizice pentru lunile 4, 5 și 6 de sarcină (II)

de prof. Ana Maria ENACHESCU

Mișcări pentru trunchi

1) Stînd cu piciorul stîng rezemat de marginea scaunului, brațele în linse deasupra capului: înclinarea trunchiului spre stînga, mîna stîngă coboară pînă cînd depășește genunchiul, mîna dreaptă rămîne întinsă sus (1). Ridicarea trunchiului și înclinarea lui spre dreapta, mîna stîngă revine sus, iar cea dreaptă coboară pe picior pînă cînd depășește genunchiul (2). Repetați mișcarea de 2 ori spre fiecare picior, apoi schimbați piciorul ridicîndu-l pe scaun pe cel drept și executați din nou exercițiul de 2 ori.

2) Stînd cu picioarele depărtate, mîinile în sold: rotirea trunchiului de cîte 4 ori în ambele sensuri.

3) Pe genunchi, sezînd pe călcîie, cu mîinile apucînd gleznelor: ridicarea șezutului și împingerea bazinului mult înainte. Extensie (inspirație). Revenire în poziția de plecare (expirație). Repetați exercițiul de 4-6 ori.

4) Stînd cu picioarele depărtate, brațele îndoite și mîinile prinse la ceafă: aplecarea trunchiului înainte și răsucirea spre stînga, în așa fel încît cotul stîng să ajungă sus, iar cel drept, jos. Apoi, răsucirea trunchiului spre dreapta. Executați mișcarea rar, răsucind trunchiul de 4-5 ori în fiecare parte.

5) Stînd pe genunchi, cu sprijin pe palme (4 labe): ridicarea brațului drept și a piciorului stîng sus, întinse (1) (inspirație). Revenire (2) (expirație). Aceeași mișcare cu brațul și piciorul celălalt (3-4). Executați exercițiul de 4-6 ori.

6) Sezînd, cu picioarele depărtate și mîinile prinse la ceafă: răsucirea trunchiului spre stînga cu întinderea brațului stîng lateral, privirea urmărind brațul (inspirație) (1). Revenire (expirație) (2). Aceeași mișcare spre dreapta (3). Revenire (4). Repetați exercițiul de 4 ori spre fiecare parte.

Notă. Vă reamintim că, pentru a da bune rezultate, gimnastica va fi executată de dv. numai cu recomandarea medicului, în urma examenului medical.

PENTRU VARĂ

Magazinele noastre de textile sînt pline. Vitrinele se întrec care mai de care să-și etaleze bogăția de flori răsărite pe măsurile lucioase, de desene și linii, gîndite în cele mai variate nuanțe. E sezonul în care orice femeie simte nevoia să-și improspăteze garderoba și o poate face fără prea multă cheltuială.

Dacă nu v-ați ales încă modelul pentru rochia cu care vreți să vă înnoiți (desigur cît mai curînd!), iată cîteva sugestii ale noastre.

Culoarea albă se poartă foarte mult și anul acesta. De la rochiile cele mai simple, din pîchet sau etamină, și pînă la rochiile suple, din tricot de bumbac sau din jerse de lînă, albul se poartă oricînd, în timpul zilei și al serii. Cînd este combinat cu negru se obțin efecte contrastante deosebit de izbitoare, ca în cazul primului nostru desen, care reprezintă o rochie făcută dintr-un material în dungii alb-negru. Cu talia ușor lungită și fusta largă, încrețită, rochia are un decolteu ascuțit, un plastron croit pe bie și un mic kimono.

Materialele în dungii mai late sau mai înguste și în tonuri vii sînt nepopulare din garderoba de vară. Rochia pe care v-o prezentăm în desenul nr. 2, croită „princesse”, are ca unică garnitură

o gaică ce subliniază bustul și care este prinsă cu doi nasturi de sîdef.

Una din caracteristicile modei actuale o formează gulerile mari, degajate, așa cum arată desenul 3. Gulerul acestei rochii — făcută dintr-un material de bumbac uni, de preferință alb, sau din șantung — se continuă cu un rever care se petrece într-o parte și se încheie cu ajutorul unei clape croite din aceeași bucată cu fusta și prinsă cu un nasture decorativ din sîdef, lemn sau metal. Cu această clapă se rezolvă o interesantă mișcare de drapaj.

Fiecă au flori mari sau mici ori desene geometrice, imprimeurile sînt foarte la modă. Din punct de vedere al croielii, interpretările sînt variate. Astfel, modelul 4, foarte tineresc și modern, are fusta amplă, plisată (se poartă pe un jupon din nylon sau din pînza bine scrobîită), și un cordon lat, în culoarea dominantă a imprimeului, care subliniază talia.

Persoanele care nu suportă căldura trebuie să prefere țesăturilor subțiri și transparente (ca reton, organdi, voal etc.), pe cele mai dese, din bumbac, ca poplin, etamină, stambă, pîchet etc., care sînt mai răcoroase. De asemenea, vor purta rochii de culori deschise, pentru că acestea rețin mai puțin razele solare decît culorile închise și deci fac mai ușor suportabilă căldura.

SFATUL MEDICULUI

ERIZIPELUL

Erizipelul sau brîncă este o boală infecto-contagioasă care poate complica orice rană și care se transmite prin mijlocirea mîinilor murdare sau a pansamentelor nesterilizate.

Cum se manifestă. Rănitul are frisoane, dureri de cap, temperatură (39-40), grețuri, amețeli, lipsă de putere și de pofță de mîncare sau chiar vărsături. După un scurt timp, apar, în jurul plăgii infectate, semnele clasice ale erizipelului: pielea se umflă mult, se înroșește și devine ca o placă, tare și lucioasă. Sînt cazuri cînd se pot produce și puncte gangrenoase la locul infectat.

Poate fi vindecat? Erizipelul se poate vindeca, urmînd tratamentul ce-l recomandăm. El constă în: repaus la pat în perioada febrilă; regim hidric, lactat și zaharat; local se va pune un pansament umed (prîniț) cu apă fiartă și răcită (se vor evita antisepticele), cîtă vreme există tumefacția țesuturilor; se vor da sulfamide (sulfatazol) 6-8 gr pe zi pentru adulți, timp de 2-3 zile (o tabletă la 3 ore, cu multă apă); penicilina (foarte bună pentru bătrîni și copii) se va injecta intramuscular cîte 400.000-600.000 unități zilnic, timp de 4-5 zile. În caz de colecție de puroi la locul plăgii, aceasta se va deschide de cître un cadru medical și se va drena.

Se poate preveni? Da. Prin igiena cît mai perfectă a corpului nostru, în special a mîinilor, prin folosirea și dezinfectia riguroasă a pansamentelor și dezinfectia imediată a tuturor zgîrîturilor și rănilor.

Dr. Gh. M. GHEORGHE

ALBINELE FĂRĂ AC

În Mexic trăiesc, în afară de albinele obișnuite, introduse din Europa începînd din 1830, și o specie necunoscută la noi: albinele fără ac. Acestea trăiesc în regiunile cele mai călduroase ale țării. O particularitate a lor este că, la fel cu viespile, ele înconjoară cuibul lor cu o substanță asemănătoare celulozei și construiesc celulele orizontale

CITITORII către CITITORI

Nadia Timoiănu — din Iași, str. 6 Martie nr. 4 — vrea să corespundă cu tineri din țara noastră pe teme filatelice, schimb de cărți poștale ilustrate și să le cunoască activitatea în producție, felul cum învață, cum își petrec timpul liber etc.

Vor să facă schimburi de cărți poștale ilustrate (vederi) următorii:

Lia Micluția — Orăștie, reg. Hunedoara, str. Lenin nr. 9.
Dumitru Goliacov — Ploiești, str. Matei Basarab nr. 83.

Mihaela Ottenaș — elevă clasa a VIII-a, Pitești, str. T. Vladimirescu nr. 121.

Victoria Stan — elevă clasa a VIII-a E, Școala medie nr. 3, Pitești.

Elena Dorobanțu — elevă clasa a VIII-a, Pitești, str. Doamna Despina nr. 13.

Georgeta Băjan — elevă clasa a VIII-a, Școala medie nr. 3, Pitești.

Florica Ion — elevă, Pitești, str. Egalității nr. 48.

Julieta Constantinescu — elevă clasa a VIII-a, Pitești, str. Smîrdan nr. 17.

Elena Voican — comuna Capul Piscului, satul Cotești, r. Muscel, reg. Pitești.

Vasile Antohi — Sighișoara, str. B. Delavrancea nr. 11.

SFATURI practice

CUM TREBUIE SĂ CONSUMĂM LEGUMELE

Legumele trebuie să facă parte neapărat din alimentația zilnică a omului. Deși în general nu conțin prea multe elemente hrănitoare, ele sînt necesare prin vitaminele și sărurile minerale pe care le procură organismului, precum și datorită celulozei lor, care ajută funcțiunea de evacuare a intestinului.

În legume găsim mai toată gama vitaminelor, și în special: vitaminele C, B₂, B₆, H și provitamina A (carotenul), acidul pantotenic și acidul para-aminobenzoic, precum și o serie de elemente minerale ca: fier, fosfor, calciu, mangan, magneziu, cupru etc. În plus, unele din ele — usturoiul, ceapa, pătrunjelul, mărarul, țarhonul, hreanul și leușteanul — conțin și ffitocide.

Dar pentru ca toate aceste elemente — și în special vitaminele — să nu-și piardă din proprietățile lor, trebuie să respectăm anumite reguli de preparare a legumelor.

În primul rînd, cele care se pot consuma crude — cum ar fi: ridichile, varza, roșiile, ardeii, morcovii, ceapa, usturoiul, mărarul etc. — să fie servite în stare proaspătă, preparate cu puțin timp înainte de a ne așeza la masă. Idealul pentru păstrarea vitaminelor ar fi ca legumele să nu vină în contact cu metalele — adică să le tăiem cu un cuțit de os sau de material plastic și să le consumăm cu tacîmuri așijderea.

Cele care nu pot fi consumate altfel decît gătite (fasolea, cartofii, mazărea, spanacul, țelina, țarhonul etc) își vor pierde mai puțin din vitaminele și din sărurile lor minerale dacă le vom fierbe în vase bine smalțuite, acoperite cu capace și cu nu prea multă apă (atît cît să le cuprîndă).

Obiceiul unor gospodine de a și le prepara din vreme, tîndu-le în bucăți și tîndu-le în apă înainte de a fi gătite, nu e recomandabil, deoarece în acest timp, fie în contact cu aerul, fie în apă, ele își pierd din vitamine și din alte substanțe hrănitoare. Trebuie deci ca legumele să fie tăiate în momentul cînd se pun la gătit și, dacă se poate, și de data aceasta nu cu un cuțit de metal.

Gătirea și consumarea legumelor de pe o zi pe alta este, de asemenea, contraindicată, căci orice păstrare prelungită, urmată de reincălzire, nu face decît să distrugă substanțele nutritive.

În sfîrșit, trebuie să se evite pe cît posibil a se adăuga la gătit bicarbonat de sodiu, pentru că și acesta, la rîndul lui, este un inamic al vitaminelor.

JOSIANA

1	C	A	M	P	I	O	N	A	T	E	A	S			
2	A	U													
3	M	M													
4	R	E	A	R	P	R	I	M	U	L					
5	P	O			O	C	L								
6	O														
7	N	E													
8	R	D			P	I	N			G	E	R			
9	C	I	N												
10	U	S	A	L	O	P	E	T	A	P	L				
11	V	A													
12	S	E													
13	A	R													

ÎNTRECERI

ORIZONTAL: 1) Intreceri sportive — Neîntrecut. 2) Fluviu pe care se întrec lanțurile din Extremul Orient sovietic — Titulară a panoului pe care sînt afișați fruntașii în întreceri. 3) Timp care contează, ca și secunda, în întreceri — Caraghios ca... Marinică cel codaș. 4) Program după care se desfășoară o întrecere — A o lua înaintea celorlalți. 5) Jumătate dintr-o iolă! — Organizație Comercială Locală — Literă grecească — Apărute recent. 6) A calma — „Success!“ — Radu Negoescu. 7) Ține! — Activitate sportivă care prilejuește concursuri de orientare pe teren — Participă la întrecerile hipice. 8) Soarele sub care se întrecuau sportivii în Egiptul antic — Arbore rășinos — Sprinten. 9) Se întrec la fugă cu căprioarele — Noroi — La jocul de table. 10) Haină de lucru — Plural (abr.). 11) Vizită în fugă — A înmagazina. 12) Unealtă agricolă — Alifie — Lînx. 13) Posedă — Moluște gastro-pode — A iniția o ofensivă într-o întrecere sportivă.

VERTICAL: 1) Cel mai tare în întrecerile sportive — Intrecerea cicliștilor. 2) Confirmarea oficială a unei performanțe sportive — Mediu în care se întrec aviatorii. 3) Mama... pădurii — Cu ele se jucau altădată copiii. 4) Renovat (arb.) — A învinge într-o întrecere sportivă (fig.). 5) Înzestrare cu unelte necesare dezvoltării procesului de producție. 6) Sumele rezultate din adunări — La sfîrșitul lui se face bilanțul general al întrecerilor. 7) Plantă textilă — Ceea ce trebuie să evite oamenii în producție. 8) Părtaș în lupta comună pentru aceeași cauză — Intrecere sportivă. 9) Servește! — Condiție obligatorie pentru o întrecere — La jocul de șah. 10) Stînjel — Fereastră. 11) Avînt fără de care nu se poate câștiga o întrecere — Instituție la care se depun economiile realizate dintr-o întrecere — A dori cuiva succes la începutul sau pe parcursul unei întreceri. 12) Indicator al timpului în care se produce o întrecere — În ele se introduc întrebările la concursurile „Cine știe cîștigă“ (sing.). 13) Obligații pe care și le iau participanții la o întrecere în muncă — La fotbal și la alte întreceri cu mingea.

POȘTA REDACȚIEI

J.D. LILAS — Orașul Stalin. Ne scrieți, printre altele: „Aș dori să știu ceva despre umanism“. Pe scurt, prin umanism se înțelege acel curent înaintat din cultura europeană, apărut în epoca Renașterii, ce se caracterizează prin înlocuirea concepțiilor teologice medievale cu un nou ideal al omului, pătruns de sentimente și aspirații pămîntești, domii și în forțele sale. Acest cur prin faptul că era încă departe de a fi reprezentat de Leon, Petrarca, Erasmus din Rotter, Angelo, Rabelais, Villon și al.

Cea mai înaintată poziție umanistă noastră o constituie **umanismul** este o trăsătură a ideologiei și a lușionare a proletariatului, clasa înfrîntă oară în istorie îl eliberează de exploatare, asigurîndu-le condiții reale de viață multilaterală și armonioasă fizică și intelectuală.

VASILE PLOSCARU — com Cluj. Faptul că vă înscrieți în gazetă colectivă nu este un motiv de bătrînețe, iar pentru scriere nu este nevoie de cedarea cu totul alte formalități, pe care le veți putea afla de la conducerea gospodăriei.

AUGUSTIN VLAD — Oena Mureșului. 1. În baza dispozițiilor legale în vigoare, vechimea în cîmpul muncii, pentru stabilirea drepturilor la pensie, se dovedește în primul rînd cu acte oficiale, care trebuie să îndeplinească anumite condiții. În lipsa acestor acte, vechimea se mai poate reconstitui de către

comitetul sindical din unitatea în care lucrează angajatul, pe baza unei cereri scrise care va conține următoarele date: perioadele de timp ce urmează a fi reconstituite, unitățile în care a lucrat, cînd a fost angajat și ce formalități a îndeplinit la angajare, în ce profesie și loc de muncă, ce salariu a avut, și ce a lucrat în perioadele respective de timp reconstituit. Pentru a fi acceptată, cererea trebuie să fie însoțită de cel puțin două persoane care au lucrat în aceeași perioadă și să fie însoțite de documente care să dovedească angajarea în perioada respectivă.

În cazul în care nu sunt disponibile documente, cererea trebuie să fie însoțită de măcar două persoane care să dovedească angajarea în perioada respectivă.

În cazul în care nu sunt disponibile documente, cererea trebuie să fie însoțită de măcar două persoane care să dovedească angajarea în perioada respectivă.

Blaj. Reconstituirea vechimii se face cu acte scrise, oficiale, în fața comitetului sindical din unitatea respectivă.

v. special, urmează să ne scrie în momentul de față sinteti

DEZLEGAREA JOCULUI „UȘOR ȘI GREU“ APĂRUT ÎN Nr. TRECUT

ORIZONTAL: 1) As — Împovărat. 2) Ruinări — Pană. 3) Apod — Anca — Et. 4) Perușca — Sevă. 5) Ir — Lut — Dator. 6) Fag — Ic — Taia. 7) Firesc — Colos. 8) Cîntar — Ras. 9) Oi — Tabie — T — D. 10) Baletiste — Ae. 11) Ola — Il — Arcan. 12) Difil — Gras.

Cînd truda meditațiilor și intervențiile de tot felul se dovedeau totuși insuficiente pentru a-l urni pe Goguță din peisajul dezolant al notei 4, domnul Gogu Fabricant se vedea silit să recurgă la „marile mijloace“. Înconjurat de familie, îl convoca pe inculpat și-i declara solemn:

— Dacă rămîi repetent, te dau la meserie! Familia schimbă priviri consternate, iar „maman“ șoptea cutremurată de oroare:

— Georges, nici în glumă...

Dar toți cei de față știau că amenințarea tatălui e convențională. Nu pentru fiul domnului Gogu lăsase Dumnezeu pe lume meseriile, ci pentru ucenicii bătuți și oropșiți din fabricile dumisale, amețiți de foame și de nesomn, servitori grațiuși ai lui te miri cine se găsea să le poruncească. Goguța era destinat unor ocupații mai „onorabile“. Or, printr-o optică proprie exploatare din toate timpurile, „onorabili“ erau tocmai cei ce trădădeau. Din virful piramidei sociale, o pletură de paraziți mai mari sau mai mici, unii printr-un dispreț comun pentru munca cinstită a oamenilor cu minile bătătorite, priveau cu dispreț la „cei de jos“, la făcătorii bogăției sociale.

Burghezia transformase viața muncitorilor într-un infern. Dar pentru că în lumea capitalistă totul se plătește, nici intrarea în infern nu era gratuită. Fiecare muncitor din generația trecută a pătruns în biografia lui profesională printr-o rețea deasă de pumni, palme și injurături care aveau sarcina să-l convingă că meseria „se fură“.

DIN TOATA LUMEA

Ascensoare pentru pești

În fiecare primăvară milioane de pești din anumite specii urcă pe cursul unor fluviu spre a-și depune icrele cît mai aproape de izvoarele apelor.

În Uniunea Sovietică, realizatorii marilor baraje au ținut seama de acest fenomen și nu numai că au împrejmuit cu plase de sîrmă locurile de scurgere a apei către turbinele hidraulice, ci a împiedicat distrugerea peștilor, dar au prevăzut construcțiile și cu instalații speciale care să permită acestora să-și continue cursa. Astfel, au fost construite ade-

vărate ascensoare și ecluze destinate exclusiv peștilor. Acestea sînt atrași de lumina unor faruri subacvatice în cuștile uriașe ale ascensoarelor și apoi ridicăți automat la nivelul superior al fluviului. Ascensoarele funcționează prin mecanisme complet automatizate, neavînd nevoie decît de un dispacher care să le controleze de la tabloul de comandă. Cuștile sînt în așa fel construite, încît peștii care au intrat în ele să nu mai poată ieși decît după ce au fost ridicați la nivelul superior. În timpul primăverii ascensoarele funcționează zi și noapte fără întrerupere.

Planta care provoacă risul

Există în Arabia o plantă care produce exact același efect ca gazele ilariante. Planta aceasta, care crește în împrejurimile Omanului, se prezintă sub aspectul unei tufe mari, cu crengile răsfriente și terminate prin niște frunze de un verde țipător. Fructele acestei plante sînt exacte de mărimea unui bob de fasole și au un gust dulceag. Indigenii le pisează și le folosesc ca pansamente pentru răni. Ei știu însă că dacă inghit o doză, fie cît de mică, din acest praf, capătă o stare de euforie care culminează cu un acces de ris ce poate să țină și o oră întreagă, fără întrerupere. Că acest ris forțat nu e de loc sănătos, o știu, de asemenea, arabii, care se feresc să consume acest fruct. Planta e cultivată totuși pentru efectele ei de dezinfectare și cicatrizare a rănilor.

„Pomi sandvișuri“

În lucrările lui I. V. Miciurin se pomenește despre niște „pomisandvișuri“. Așa numea marele savant castanii și nucii, ale căror fructe — extrem de sățioase — conțin pînă la 60% grăsimi și 20-30% albumine. Dintr-un astfel de pom, o valoare practică deosebită o are nucul grecesc — un pom într-adevăr „universal“. Din fructele lui se extrage ulei în proporții ce ajung la 73% din masa acestora. Coaja acestor fructe constituie o hrană pentru porci bogată în principii nutritive, fiind în același timp și un bun combustibil industrial. Coaja verde a pomilor conține tananți și coloranți folosiți în industria chimică, iar din lemnul acestor arbori se confecționează mobilă frumoasă și trainică.

Toate acestea s-au amestecat cu funinginea trecutului.

Poezia vieții noi din patria noastră nu se ogîndește numai în romane, lucrări dramatice și poeme. Adeșori și o carte cu caracter pur tehnic, de pildă acest „Indrumător pentru admiterea în învățămîntul profesional și tehnic pe anul 1959-1960“, poate fi plină de poezie. Căci în paginile ei fremătă o lume harnică și voioasă de elevi-ucenici în uniforme plăcute, care-și trăiesc anii de ucenicie în clase luminoase, în laboratoare și în ateliere bine utilitate, deprînd meseria la mașinile și aparatele de înaltă tehnicitate din uzinele noastre socialiste.

Pe paginile indrumătorului apare profilată silueta elevului de la centrul școlar „Iosif Rânghet“, aplecat peste schița complicată a unei piese minuscule, ca și a viitorului țesător, az elev în școlile profesionale ale industriei ușoare, cercetînd la microscop universal cuprins într-un fir de bumbac. Și tot în paginile acestea sînt și cîntecele și dansurile echipelor artistice ale ucenicilor, concursurile sportive, ca și diploma de inginer strălucind la capătul unui drum accesibil azi tuturor copiilor celor ce muncesc, doriți să învețe.

Astăzi poți auzi asemenea discuții:
— Ce faci cu băiatul, tovarășe?
— Îl dau să se califiche. Elev bun a fost pînă acum, carte știe, e isteț... N-o să mă facă de rîs în uzină!...

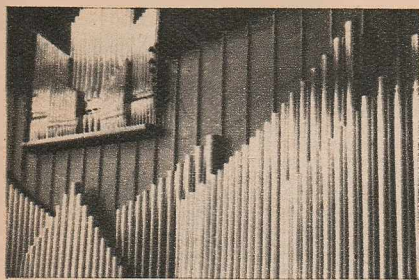
Sen ALEXANDRU

CĂLUȚII DE MARE

Printre algele din apele mărilor calde se arată uneori niște ființe ciudate. Ele au între 15-20 cm lungime și stau în apă în poziție verticală. Capetele și gîturile lor seamănă în mare măsură cu cele de cal, dar cu boturile prelungi ca o țevă. Pe o ridicătură, chiar în mijlocul botului, răsar două antene lungi, indoite ca niște colți, iar gîtul este acoperit cu o coamă zbrîlîită și rară. Pe spate, la terminația gîtului, se observă o înnoțătoare de forma unui evantai larg deschis, fără mîner. Imediat sub pințele scurte, începe o coadă lungă și mîlțioasă, răsucită înainte ca o spirală. Culoarea palidă, cafeniu-cenușie, a acestor ființe ciudate prezintă uneori ba o nuanță albastră ștearsă, ba una verzuie. Aceștia sînt minunații cai de mare.

Uneori ei trec în grupuri printre desigurile de alge, încet, cu aer grav, cu pințele înainte și cu capetele de cai ridicate falnic în sus, hotbindu-și ochii mirați. Alteori, însă, culcați cu capul înainte și manevrînd din coadă, spințecă cu iuțeață apa, ca niște mici vaporaze cu elice.

Unii își înfășoară virful cozii în jurul tulpinelor de alge și se leagăna pe ele, odihnindu-se și, în același timp, pîndindu-și prada. Ochii lor se roteșc în diferite părți independent unul de altul, ca la cameleon.

Scrisoare din Praga

UN UNIVERS DE SUNETE MIRACULOASE

de Horia LIMAN

Erau grozav de mândri sibienii, cu orga lor. Imaginați-vă: de jos pînă sus măsoară 11,6 metri, lățimea îi este de 14 metri, iar adâncimea de 2,80 m; 80 de registre și patru manuale (sau claviaturi, în limbaj mai profan). Firește, aveau dreptate să se fâlească. Nu-i lucru de lepădat. Și are 5.800 de tuburi! Cea mai mare orgă din țară. Pînă acum...

...Hala fabricii de orgi de la Krnov (R. Cehoslovacă) este destul de mare. Dar niciodată spațiul n-a fost mai îngrat ca acum. Aproape că nu aveai unde te mișca. Guliverul — marea orgă ce se construia aci pentru studiourile Radioteleviziunii romine — umplea totul, din podea pînă-n plafon, din perete în perete. În jurul lui, zecile de oameni mișunau ca într-un tablou din Liliput.

— Este ideal pentru muzica polifonică — observa un bătrîn profesor de muzică pragez, dînd din cap cu admirație.

— Timbrele se armonizează perfect — constata un altul, venit tocmai de la Bratislava, dimpreună cu elevii săi. Are o rezonanță excepțională. Tuburile atacă cu mare precizie.

Un juriu constituit din maeștri încercați — printre care și compatriotul nostru Helmut Plattner — urmărea cu atenție concursul tinerilor organişti de la conservatoarele din Praga, Brno și Bratislava. Erau două examene acolo, în marea hală de montaj a fabricii: acela al studenților și acela al creatorilor instrumentului. Tinerii purtau întipărite pe obraji semnele emoției; cei 150 de lucrători ai fabricii nu erau însă mai puțin tulburăți. La capătul încercării, unii dintre studenți s-au dovedit interpreți mai timizi, alții mai virtuoși: constructorii au trecut însă toți, cu strălucire, examenul: 150 de lucrători — maeștri turnători și șimplari, electricieni și gravori — împreună cu acei care au plămuit prospectul și aranjamentul arhitectural al labirintului de sunete captivante — colectivul de la Institutul „Proiect-București” în frunte cu arhitectul Tiberiu Ricci.

Acum, după aproape opt luni de măiestrită migală, universul acesta de melodii a porait într-o lungă călătorie. Îi poartă trei vagoane către noile studiouri ale Radioteleviziunii din București. Îi poartă cu o grijă deosebită. Doar nu e un lucru simplu: are 7.122 de tuburi și cîntărește 28.000 de kg.

În septembrie, acordurile largi ale celei mai mari orgi din țară vor încanta urechile auditorilor și vor bucura inimile. Un adevărat univers de sunete miraculoase...

Praga, iunie 1960

PRINOS DE RECUNOȘTINȚĂ. Generalul P. D. Govorunenکو și colonelul S. D. Korobeinikov, foștii comandanți ai corpului 18 al Armatei Sovietice — unitatea militară care în septembrie 1944 a pășit prima pe pămîntul Ungariei — au făcut recent o vizită la școala „Apáczay Csere János” din Budapesta. În semn de recunoștință pentru traiul însoțit pe care faptele eroice ale Armatei Sovietice l-au deschis tinerețului maghiar, elevii clasei I oferă celor doi oaspeți un album întocmit de ei.

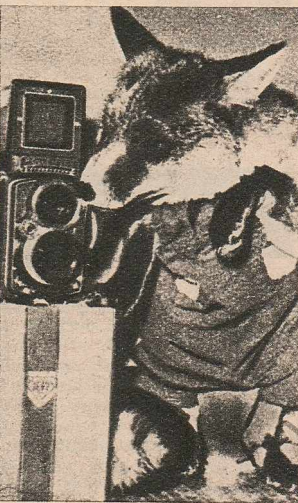
UN FRUMOS EDIFICIU al culturii popoului bulgar este biblioteca de stat din Sofia, ce poartă numele lui Vasil Kolarov — eminent conducător al Partidului Comunist și al statului democrat-popular bulgar.

← **O ATITUDINE CINSTITĂ.** Oamenii cinstiți infierează recrudescența fascismului și naționalismului soviet în Germania occidentală. Astfel, Werner Fink, cunoscut om de teatru, a afișat la intrarea teatrului său inscripția: „Antisemiții sînt indezirabili”.

VULPEA-FOTOGRAF. Dată fiind străduința de care dă dovadă, vulpea Moresika, „artistă” la ciroul de stat „Hungaria” din Budapesta, va deprinde, probabil, repede meșteșugul minuirii Roliflexului...

→ **O „VENUS” DE ACUM 5 MILIENI.** Arheologii continuă să descopere noi vestigii ale unei civilizații de mult apuse. Astfel, la Bisamberg, lângă Viena, niște săpături au dat la iveală această statuță a cărei vîrstă a fost apreciată la 5.000 de ani. Statuia a fost botezată „Venus din Bisamberg”.

11 METRI ÎNĂLȚIME măsoară statuia dăltuită în lemn de chiparos de către sculptorul septuagenar japonez Gengen Sato, din care reproducem un detaliu.

La Berlin s-a desfășurat tradiționala serbare a ziarului „Neues Deutschland” — organ central al Partidului Socialist Unit din Germania. Fotografia înfățișează un aspect de pe Stalin Alea din Berlin, în timpul serbării.

Peste trei milioane de funcționari de stat au declarat recent grevă în Franța. În fotografie: funcționarii greviști demonstrează pe străzile Parisului cerind satisfacerea revendicărilor lor.

Actorii și personalul tehnic al teatrelor de pe Broadway (New York — S.U.A.) au declarat o grevă generală, cerând mărirea salariilor și îmbunătățirea condițiilor de muncă din teatre. Totodată prin această grevă — prima grevă a actorilor din New York în ultimii 41 de ani — actorii au protestat împotriva dreptului patronilor de a-i concedia în caz de boală, precum și împotriva lipsei celor mai elementare condiții de igienă în care sînt nevoiți să lucreze.

— IN CITEVA CUVINTE

ȘAH

de Ion MIHĂILEANU

Într-un articol recent, publicistul american Walter Lippmann asemeuia actuala confruntare în politica internațională cu o partidă de șah. De aceea el cerea viitorului președinte al S.U.A. să fie un excelent jucător al mișcării în pătrățele.

Comparațiile de acest soi sînt întotdeauna riscante, mai ales cînd încerci să reduci lupta ce se poartă pe întregul glob terestru la proporțiile și mersul rigid al unor figurine de lemn. Să reținem însă comparația, în spiritul ei, și să ne plasăm pe tabla de șah a lumii.

Uniunea Sovietică posedă rachete balistice intercontinentale care pot ajunge, nestingherite și cu mare precizie, în orice punct al pămîntului. Uniunea Sovietică a depășit Statele Unite în multe domenii ale științei și tehnicii, le depășește în ceea ce privește ritmul de dezvoltare economică și în curînd le va ajunge și depăși și în ceea ce privește producția pe cap de locuitor. În același timp Uniunea Sovietică face propuneri concrete de dezarmare și nu se teme de întrecerea pe tărîm economic. Ce opun guvernării americani acestei politici de pace a Uniunii Sovietice? Falimentara politică a lui Dulles de pe poziții de forță?

Eisenhower a întreprins o călătorie în unele țări din Asia — cea mai catastrofală călătorie pe care a făcut-o vreodată un președinte al S.U.A. Cu această ocazie s-a obținut o radiografie excelentă a „lumii libere” în sectorul ei din Estrenul Orient. Ce concluzii va trage din această călătorie viitorul jucător de șah de la Casa Albă?

Țările din sistemul alianțelor occidentale s-au dovedit a fi nu numai simple baze militare americane. Ele sînt populate de oameni care nu doresc să devină pionii yankei într-un eventual război nuclear. Fără să mai amintim de faptul că aceste baze seamănă cu niște cai, care și-au pierdut valoarea strategică pe tabla de șah, nu e timpul ca la Washington să se dea curs urării: „Ami, go home”?

Lippmann dorește ca viitorul președinte al S.U.A. să fie un excelent jucător de șah. Noi avem pretenții ceva mai modeste: să cunoască regulile elementare ale jocului. Ceea ce nu s-a întîmplat în cazul domnului Eisenhower.

Pentru că n-a avut perspectiva finalului; n-a sesizat la vreme implacabilul șah mat opus de popoare războiului rece sau cald.

SCRISOARE DIN LONDRA

Crește campania împotriva „războiului rece”

de Gordon SCHAFFER

Torpilarea de către S.U.A. a conferinței la nivel înalt a constituit o lovitură pentru milioanele de englezi care sperau că la această înfîlnire a conducătorilor de state vor fi luate hotărîri menite să ducă la o destindere a încordării internaționale. Desigur, au fost unii care au încercat să semene confuzie, spre satisfacția trusturilor de armament; dar marea majoritate a poporului englez a condamnat atitudinea președintelui Eisenhower, care a aprobat zborurile provocatoare ale avioanelor americane de spionaj deasupra Uniunii Sovietice.

Faptul că în aceeași perioadă S.U.A. a declanșat starea de alarmă inclusiv pentru bombardierele cu armă atomică la bord, aflate în Anglia, fără a-și consulta măcar aliații, a avut darul să lămurească și mai mult opinia publică engleză asupra caracterului agresiv al politicii externe americane.

Pentru cei mai mulți englezi lucrurile erau de altfel limpezi și așa. Președintele S.U.A. este un instrument al maniacilor

războinici de la Pentagon. N. S. Hrușciov avusese deci dreptate demascînd provocările războinice ale S.U.A.

Poziția adoptată de Statele Unite a determinat intensificarea, în Anglia, a mișcării împotriva „războiului rece”, pentru renunțarea la politica înarmării nucleare. Forțele angajate în această luptă au cîștigat noi adepti, deoarece există acum în rîndul maselor largi o și mai mare înțelegere a pericolului îngrozitor pe care-l reprezintă faptul că soarta insulelor britanice este încredințată generalilor americani și foștilor generali nazisti aflați în conducerea N.A.T.O.

Este semnificativ în această privință faptul că pînă și unii deputați ai aripei drepte a partidului laburist au arătat că responsabilitatea pentru eșecul conferinței la nivel înalt o poartă cei care au încălcat cu premeditare dreptul internațional și care au refuzat apoi de a se recunoaște vinovați.

Este ușor de înțeles prin urmare de ce în ultima vreme

sub presiunea opiniei publice, guvernul englez a trebuit să renunțe, cel puțin pentru moment, la intenția de a permite crearea de baze militare vest-germane în Anglia. Totodată mișcarea de protest împotriva bazelor americane este determinată și de avertismentul sovietic care atrage atenția asupra repercusiunilor pe care le poate avea folosirea teritoriilor statelor înhămate la carul N.A.T.O. în organizarea de acțiuni provocatoare împotriva Uniunii Sovietice și a celorlalte țări socialiste.

În această atmosferă este cel puțin stranie declarația lui

Politia engleză încearcă să îndepărteze, cu brutalitate, un grup de demonstranți care au venit la centrul de experimentare a armelor nucleare de la Foulness, pentru a-și exprima protestul împotriva politicii de înarmare nucleară a Angliei.

Gaitskell, care afirmă necesitatea continuării înarmării nucleare a Angliei, sub răsufatul pretext al pericolului unei „agresiuni sovietice”. Că nimeni nu mai ia astăzi în serios o asemenea gogorită, nu mai trebuie demonstrat. Nici măcar primul ministru Macmillan și nici un alt lider conservator n-au cutezat să recurgă la astfel de „argumente”. Este limpede că, dacă

aripa dreaptă a partidului laburist se va menține pe această linie a lui Gaitskell, ea va suferi al eșec și o sciziune în partid va fi inevitabilă.

Departe de a fi slăbit lupta opiniei publice din Anglia pentru pace, pentru dezarmare nucleară, eșecul conferinței de la Paris a prilejuit o mobilizare și mai mare a forțelor angajate în această luptă.

REDACȚIA: BUCUREȘTI
PIAȚA ȘCINTEII

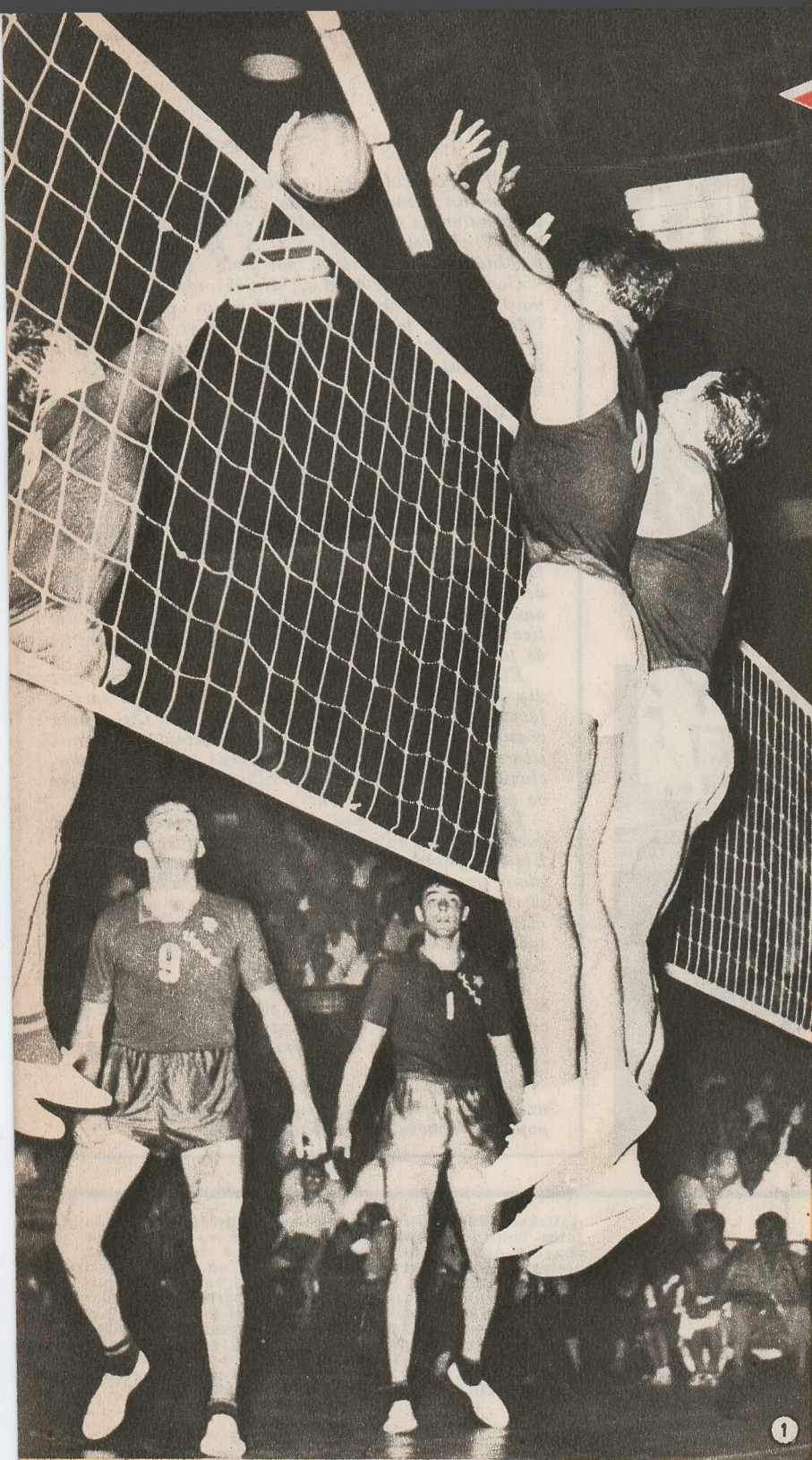
Căsuța Postală: 3507
of. 33. Tel. 17.60.30.
int. 1744.

ABONAMENTE:

la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

PREȚUL
ABONAMENTELOR:

3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

Duminică seara, echipa moscovită T.S.K.A., deși învinsă cu scorul de 3-1, a reușit să câștige mult râvnita Cupă a Campionilor Europeni la volei. Fotografia nr. 1 surprinde un interesant „duel” la fileu.

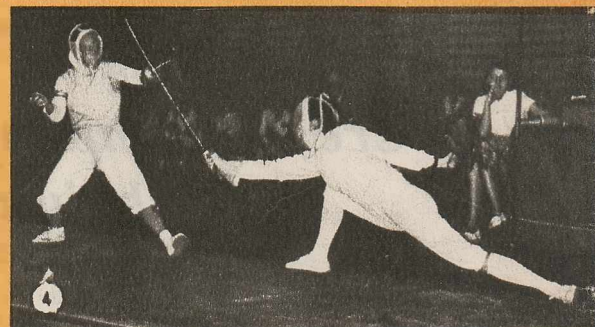
Fotografii de Dan BIRLADEANU

Doă fotografii de la finala campionatului republican de fotbal — juniori: o fază la poarta Rapidului, rezolvată cu succes (fotografia 2) și un moment impresionant, cînd, deși învinși, jucătorii din Arad și-au îmbrățișat învingătorii (foto 3).

Cîștigătoarea turneului individual de scrimă R. P. R. - Franța, Olga Szabo (fotografia 4) în timpul unui asalt în compania mezinii lotului francez de scrimă, Le Roux (stînga).

FILMELE SĂPTĂMÎNII – FILMELE SĂPTĂMÎNII – FILMELE SĂPTĂMÎNII

„SECRETUL MILITAR” (foto 1), producție a studioului cinematografic din Italia, realizată în plendidele decoruri naturale ale peninsulei de Sud a Crimei, reedificată pe ecran, cu sensibilitate și înțelegere, o povestire a neuitatului scriitor sovietic Arkadi Gaidar.

Secretul despre care se vorbește în titlul filmului nu este în el nimic din domeniul informaționalului. Interpretat de copii și făcut în primul rînd pentru copii, „Secretul militar”,

asemenea multor filme inspirate de povestirile lui Gaidar, atrage, prin inteligența observației, prin dulcea și umor, toate categoriile de spectatori, indiferent de vîrstă.

„RĂTĂCIRILE DRAGOSTEI” (foto 2), film lucrat în studiourile Defa-Berlin, pornește animat de cele mai bune intenții la a discuta probleme esențiale ale tineretului — dragostea, profesia, căsătoria — dar face pe drum atîtea meandre inutile, încît izbutesc să se rătăcească într-un întreg labirint, din care îl salvează

doar un „happyend” de circumstanță. Păcat, pentru că primele treizeci de minute ale filmului făgăduiesc o peliculă de calitate, care ar fi putut avea ecou în rezolvarea întrebărilor ce sînt atât de firești și actuale tineretului.

„VENETIA, LUNA ȘI TU” (foto 3), coproducție în care s-au unit din nou cineaștii italieni și francezi, reprezintă un film fără pretenții deosebite, cu meritul însă de a aduce pe lingă verva și exuberanța caracteristice co-

mediei italiene, un colorat tablou peisagistic al orașului gondolelor. Nu redă însă nimic din orașul locuit de oamenii simpli, cu preocupările lor, micile lor bucurii și neazuri cotidiene; accente de viață reală transparențelor din imaginile acestei comedii cu destule giublușucuri, încurcături și idile.

„LANȚUL” (foto 4), o producție a studiourilor americane, care pune în discuție problema atât de acută în Statele Unite a

discriminării rasiale practice sub oblăduirea nu numai îngăduitoare, dar și stimulativă, a autorităților. Doi condamnați, unul alb, celălalt negru, evadează împreună și nu-și pot despărți drumurile pentru că lanțul aceluiași cătuș se leagă unul de altul. Vor parcure de aceea mile împreună și această cale a calvarului și a primejdiei va însemna, pentru alb, sfârșitul, pe rînd, a prejudecăților rasiale, apropierea și apoi prietenia sinceră pentru omul negru.

PREȚUL 2 LEI

